

Giới thiệu Gió Bắt Đầu Từ Phía Nam

Gió Bắt Đầu Từ Phía Nam - Đang ra - Cát Tường Dạ

Giới thiệu truyện ngôn tình hấp dẫn này:

Ba lý do chính khiến cho hôn nhân giữa Hứa Tự Nam cùng Yến Mộ Thanh trong mắt người khác có phần xem thường là vì:

1. Yến Mộ Thanh đã 32, mà Hứa Tự Nam mới chỉ 23, đây là sự cách biệt tuổi tác được người ta liệt vào truyền thuyết.
2. Yến Mộ Thanh lạnh lùng và tàn nhẫn vô cùng, không cho phép cô được gặp mặt tình nhân của hân ở bên ngoài vì việc này hiển nhiên sẽ khiến cô thất vọng.
3. Hân là một nam nhân tài giỏi tuần tú đã bước sang tuổi 32, vô số nữ nhân từng qua tay hân. Hiển nhiên sau khi cưới cô, sẽ có nhiều tiểu tam tìm đến làm việc, khiến cuộc sống của cô chẳng thể bình yên được một phút.

Ba lý do đầy tính sĩ nhục này hiện ra rõ ràng, vậy mà cô vẫn nguyện ý gả cho nam nhân đó, thậm chí ngay sau đó đã gặp mặt hân.

Hân đối với cô là vô hạn ôn nhu cùng săn sóc, khiến cô chìm vào ảo tưởng của bản thân về một tình yêu tốt đẹp. Thế nhưng, thời điểm tảng băng trong lòng dần tan chảy cũng là lúc người con gái kia xuất hiện, nói cho cô về một sự thật phũ phàng, cho cô nhìn thấy bản chất lạnh lùng tàn nhẫn của Yến Mộ Thanh.

Đề rồi thật lâu sau cô mới hiểu ra rằng, khi ánh chiều tà phủ lên ngọn núi xanh, thân thể dần trở nên già yếu, điều cô ao ước nhất là có thể cùng người trong lòng của mình an nhàn chải mấy lọn tóc hoa râm, đón con gió Nam sắp về.

Bạn đang đọc truyện *Gió Bắt Đầu Từ Phía Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Yến Sơ Thu Tấn Bạch, Nhàn Tọa Mộ Sơn Thanh

Mãi tới sau này, tôi mới nhận ra, núi xanh đã nhuộm phủ rắng chiều, dung nhan ngày càng hóa tuyết, điều tôi mong muốn là được cùng người mình yêu thương nhàn nhã ngồi chải những lọn tóc sương, hóng con gió Nam

-----
Ba nguyên nhân dẫn đến hôn nhân của Hứa Tự Nam và Yến Mộ Thanh không được xem trọng là:

1. Yến Mộ Thanh 32, Hứa Tự Nam 23, hai người có sự khác biệt trong truyền thuyết.
2. Yến Mộ Thanh là một người lạnh lùng tàn nhẫn đến cực điểm, không cho cho cô gặp tình nhân của mình ở bên ngoài, điều này sẽ làm cô thất vọng.
3. Một người đàn ông 32 tuổi, trước cô đã có rất nhiều phụ nữ, sau cô tất nhiên cũng có người tự tìm tới, trước là vui vẻ sau là yêu nhau, cuộc sống của cô mãi không có ngày được yên tĩnh.

Ba nguyên nhân này giống như là chửi rủa, nhưng Hứa Tự Nam vẫn đồng ý gả cho Yến Mộ Thanh, thậm chí cô đã gặp anh ngay sau đó.

Những gì liên quan đến sự khác biệt:

"Yến đại ca...."

"Cái gì? Em vừa gọi tôi là gì?"

"Yến.... Chú Yến..."

"Vẫn nên gọi là đại ca.."

"Yến đại ca, tôi đi về, ngày hôm nay có lịch hẹn về thân thể một người đàn ông."

"Thân thể? Là thật sao? Em xem tôi làm người mẫu thì như thế nào?"

"Quá tốt luôn ấy ạ! Yến đại ca, mời ngài ngồi.."

"Chỉ như vậy thôi sao?..... Không cần cời quần áo ư?"

Những gì liên quan đến tình yêu, cô chưa từng mong đợi điều gì, tại sao lại thất vọng, chỉ là bão táp đã đẩy cô lại với anh, những ngày nóng bức, anh sẽ mua cho cô một ly nước mát, sinh nhật cô, người cùng cô thổi nến cũng là anh, điều này đã làm tăng băng ở trong lòng cô cũng như Kỳ Lâm Nhất tan cùng một thời điểm, và rồi, người thứ ba đã xuất hiện.

Cuối cùng cô cũng đã hiểu, sự ôn nhu cùng những hành động thương yêu ấy của người đàn ông này không phải xuất phát từ tình yêu, rốt cuộc thì cuối cùng cô cũng đã biết Yến Mộ Thanh lạnh lùng tàn nhẫn như thế nào.

"Yến Mộ Thanh... Vì sao anh lại cưới tôi? Chẳng nhẽ là vì tên tôi có một chữ Nam sao?"

Anh chỉ trầm mặc....

Phải rất lâu về sau, cô mới hiểu được, nguyên nhân mà cô nghe được căn bản không phải sự thật, so với thực tế còn đáng sợ hơn rất nhiều...

Sở dĩ, Hứa Tự Nam gả cho Yến Mộ Thanh chẳng phải vì Yến Mộ Thanh là chàng rể phù hợp nhất, nếu như không phải ngay cả cô cũng có ý nghĩ như vậy thì với thông tin ít ỏi về thân phận của người đàn ông này, cô có thể động lòng được sao.

Yến Mộ Thanh...

Yến sơ thu tán bạch, nhân tọa mộ sơn thanh.

Cái tên này rất dễ nghe, khiến người ta nhớ đến câu thơ ấy.

Sau khi nhìn thấy dáng dấp của hán liên cảm thấy tương mạo và khí chất đối ngược với tên gọi, hoàn toàn có thể làm được một bài thơ.

Mẹ cô nói, người đàn ông này, chỉ cần hán liên không chán ghét cô, môn đăng hộ đối, có thể cho cô một cuộc sống giàu sang mà không phải trải qua bất kì nỗi khổ nào, vậy nên cô chỉ có thể gả cho hán. Cái gọi là tình cảm, ở đâu cũng có, nó có thể giống như Tiểu Ba.

Tiểu Ba là con chó mà nhà cô đã nuôi hơn hai năm rồi, mẹ cô rất thích con chó này.

Mẹ cô còn nói: "Phần lớn, con người chúng ta lại không bằng một con chó, chó đối với chủ nhân mình là trung thành tuyệt đối, đặc biệt là đối với đàn ông, một khi hai đứa đã trở mặt nhau, con nhất định phải tìm cách moi tìm móc phổi hán. Nhưng làm như vậy khi so sánh với súc sinh sẽ làm con người ta trở nên thất vọng"

Những điều mẹ cô nói, đương nhiên là cô hiểu.

Nghe nói, năm đó chuyện tình cảm của cha mẹ cô nổi tiếng khắp thành phố này, nó đã trở thành một giai thoại, chỉ là đến bây giờ, chúng ta chỉ có thể dùng hai từ "lạnh lẽo" để hình dung mà thôi.

Vì lẽ đó mà mẹ cô cho rằng trên thế gian này từ lâu đã không còn tồn tại chuyện yêu đương, hai chữ tình yêu này chỉ dành cho một thời tuổi trẻ bồng bột, hoặc là khi một người đàn ông cảm thấy cô đơn, hiu quạnh, muốn lấp đầy chỗ trống ấy mà tùy tiện chọn một người phụ nữ với hình thức ưa nhìn là đủ.

Có lẽ là cô cũng không tin vào điều này...

Nhưng cũng không phải là không tin. Thời đại học, căn bản là cô đã đóng cửa lòng của mình lại, những người có tình cảm với cô đã cố gắng làm rất nhiều chuyện để có thể bày tỏ tình cảm của mình, nhưng cô lại chỉ cho rằng đó là những hành động vô cùng ngây thơ mà lứa tuổi học sinh ai cũng phải trải qua. Mặc dù có rất nhiều người ngưỡng mộ cô nhưng không một ai dám thể hiện ra ngoài.

Cô luôn cho rằng những chuyện mà mình làm là đúng. Tiếng ve kêu báo hiệu một năm học nữa lại kết thúc, trước thời khắc biệt ly, ai nấy đều khóc rất lớn, nhưng cô lại cho rằng những chuyện ấy thực sự không cần thiết phải làm. Cô còn nhớ rằng những cô gái này, hai mắt thì đầm lệ nhưng miệng lại cười rất tươi chạy đến ôm người con trai mà mình đã thầm mến bấy lâu.

Ngẫm đến điều này làm cô càng cảm thấy buồn cười hơn, điều này khiến cô luôn cho rằng mẹ mình không sai.

Vừa tốt nghiệp xong, mẹ cô liền bắt cô chọn đối tượng xem mắt để tính đến chuyện kết hôn, chọn tới chọn lui, cuối cùng chọn trúng nhà họ Yến - Yến Mộ Thanh, một người đàn ông lớn hơn cô 10 tuổi.

Chỉ một lần gặp mặt, chuyện cưới xin đã được quyết định. Mẹ làm chủ, cô không có quyền phản đối. Mà tại sao người đàn ông này lại đồng ý cưới cô, cô nghĩ mãi vẫn không ra, nhưng theo bản năng mà nói, chuyện này là đương nhiên. Hứa gia và Yến gia được xem là môn đăng hộ đối, hơn nữa dung mạo của Yến Mộ Thanh, không phải là khoe khoang, tất cả đều phù hợp với con mắt thẩm mỹ của mọi người. Mà vị Yến tiên sinh kia, cũng đã đến tuổi kết hôn và sinh con rồi.

Hết chương 1

Bạn đang đọc truyện *Gió Bắt Đầu Từ Phía Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Yến Sơ Thu Tấn Bạch, Nhàn Toạ Mộ Sơn Thanh: Tân Hôn

Biệt thự nhà họ Yến.

Trăng đã lên cao, khách mời đã về hết, sự huyền ảo cuối cùng cũng phải nhường chỗ cho yên tĩnh, chỉ để lại tiếng côn trùng kêu trong đêm khuya thanh vắng.

Ngoài tiếng của côn trùng kêu thì còn có tiếng nước chảy ở trong phòng tắm. Tiếng nước rơi xuống sàn nhà không lớn, nhưng khi hòa cùng với tiếng của côn trùng, nó lại làm cho khung cảnh về đêm càng trở nên tĩnh lặng. Âm thanh ngày càng rõ ràng hơn, điều này khiến Hứa Tự Nam cũng không thể giải thích tại sao lại như vậy, nhưng giường như trái tim cô đang hòa nhịp vào âm thanh này.

Thình thịch.... Thình thịch..... Cô có thể cảm nhận được tim của mình đập càng ngày càng nhanh, hoàn toàn bị loạn nhịp trước tiếng nước chảy và tiếng côn trùng kêu kia. Tất cả âm thanh xung quanh cũng trở nên lộn xộn, nó như một câu thần chú, cứ vậy vang vọng bên tai cô.

Theo bản năng cô đề tay lên ngực của mình, bởi vì cô tin rằng bằng cách này có thể làm cho tim có thể đập đúng nhịp như ban đầu.

Cô biết rằng, mình bị như vậy, nguyên nhân chính là do cô đang sợ.

Đêm nay chính là đêm tân hôn của cô, người trong phòng tắm kia chính là người đàn ông của cô - Yến Mộ Thanh, còn cô, đang ngồi trước bàn trang điểm, trên người vẫn đang mặc bộ lễ phục chúc rượu. Cô run lên vì căng thẳng, hai tay cô đã ướt đầm vì mồ hôi.

Đột nhiên cửa vang lên "két" một tiếng, làm chấm dứt những tạp âm ở bên ngoài, tại thời khắc này, trái tim cô cũng đã ngừng đập, thậm chí hô hấp cũng đã ngưng lại.

Dù đang quay lưng về phía nhà tắm nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được có người đang đi đến phía cô. Điều hòa không khí rõ ràng được điều chỉnh rất thấp, dường như có luồng khí nóng mạnh mẽ đang tiến sát lại gần cô, ngón tay của cô, càng siết chặt lấy gấu váy.

Trong gương, bóng dáng của anh càng ngày càng gần, cô cảm thấy rất vui khi anh không để trần mà đi ra ngoài..

Lúc này, anh mặc một bộ áo ngủ màu tím, ở bên hông, đai lưng của áo ngủ cũng đã được thắt lại, vạt áo nửa lộ ra bên ngoài để lộ cơ ngực rắn chắc.

Cô chỉ nhìn thấy anh trong bộ dạng tây trang lịch sự, trầm ổn mà nho nhã, ăn nói lưu loát, dù cho lần này ăn mặc tùy ý nhưng vẫn không làm mất đi sự trầm ổn, lạnh lùng của anh. Đặc biệt với kiểu dáng và màu sắc của chiếc áo ngủ này, đây chẳng phải là lứa tuổi như ba cô hay mặc hay sao?

Có điều trong ấn tượng của cô, người đàn ông này là bạn của mẹ cô.

*****

Trong cái nháy mắt ngắn ngủi, cô không khỏi nhớ tới thời điểm hai người lần đầu tiên gặp mặt. Lúc ấy, mẹ cô không nói rõ người cô sẽ gặp là ai, chỉ nói là đi gặp một người bạn. Vì thế lúc gặp anh, vấn đề xưng hô với anh như thế nào cũng đã làm cô cảm thấy bối rối rồi. Bạn của mẹ thì nên gọi là chú, nhưng xét về độ tuổi thì người đàn ông này không đến nỗi già như vậy, gọi chú thì hơi bất lịch sự, cho nên sau khi mẹ cô giới thiệu người này là Yến tiên sinh, cô liền gọi anh là Yến ca.

Sau khi nghe cô gọi, anh liền để lộ ra một chút phản ứng, nhận thấy có gì đó không ổn, cô liền sửa lại: "Chú Yến...."

Kết quả cô bị mẹ mình lườm cho một cái.

Anh chỉ cười trừ: "Vẫn nên gọi là Yến ca!"

*****

"Không đi tắm à?"

Đang ngồi thẫn thờ trước gương thì đột nhiên bị tiếng nói của anh cắt đứt mọi suy nghĩ trong đầu, lòng dạ thì rối bời, sau đó liền bật dậy: "Đi ngay bây giờ đây!"

Đứng dậy một cách hoảng loạn, cái ghế dưới chân bị cô đẩy ngã, cô còn đập đầu vào cằm anh.

"Xin lỗi!" Cô ôm đầu, nhanh chóng xoay người lại, cô sợ cái kẹp tóc trên đầu mình sẽ làm anh bị thương.

Quả nhiên, trên cằm của anh có xuất hiện một vết máu.

Cô luống cuống đưa tay lên lau vết máu dưới cằm cho anh, nhưng khi cô vừa chạm tay tới lớp da thô ráp dưới cằm anh thì lập tức rút tay về, sắc mặt vì thế mà cũng thay đổi.

Đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc thân mật với một người đàn ông....

Hết chương 2

Bạn đang đọc truyện *Gió Bắt Đầu Từ Phía Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chương 2: Yến Sơ Thu Tấn Bạch, Nhân Toạ Mộ Sơn Thanh: Tân Hôn

Biệt thự nhà họ Yến.

Trăng đã lên cao, khách mời đã về hết, sự huyền ảo cuối cùng cũng phải nhường chỗ cho yên tĩnh, chỉ để lại tiếng côn trùng kêu trong đêm khuya thanh vắng.

Ngoài tiếng của côn trùng kêu thì còn có tiếng nước chảy ở trong phòng tắm. Tiếng nước rơi xuống sàn nhà không lớn, nhưng khi hòa cùng với tiếng của côn trùng, nó lại làm cho khung cảnh về đêm càng trở nên tĩnh lặng. Âm thanh ngày càng rõ ràng hơn, điều này khiến Hứa Tự Nam cũng không thể giải thích tại sao lại như vậy, nhưng giương như trái tim cô đang hòa nhịp vào âm thanh này.

Thình thịch.... Thình thịch..... Cô có thể cảm nhận được tim của mình đập càng ngày càng nhanh, hoàn toàn bị loạn nhịp trước tiếng nước chảy và tiếng côn trùng kêu kia. Tất cả âm thanh xung quanh cũng trở nên lộn xộn, nó như một câu thần chú, cứ vậy vang vọng bên tai cô.

Theo bản năng cô dè tay lên ngực của mình, bởi vì cô tin rằng bằng cách này có thể làm cho tim có thể đập đúng nhịp như ban đầu.

Cô biết rằng, mình bị như vậy, nguyên nhân chính là do cô đang sợ.

Đêm nay chính là đêm tân hôn của cô, người trong phòng tắm kia chính là người đàn ông của cô - Yến Mộ Thanh, còn cô, đang ngồi trước bàn trang điểm, trên người vẫn đang mặc bộ lễ phục chúc rượu. Cô run lên vì căng thẳng, hai tay cô đã ướt đầm vì mồ hôi.

Đột nhiên cửa vang lên "két" một tiếng, làm chấm dứt những tạp âm ở bên ngoài, tại thời khắc này, trái tim cô cũng đã ngừng đập, thậm chí hô hấp cũng đã ngưng lại.

Dù đang quay lưng về phía nhà tắm nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được có người đang đi đến phía cô. Điều hòa không khí rõ ràng được điều chỉnh rất thấp, dường như có luồng khí nóng mạnh mẽ đang tiến sát lại gần cô, ngón tay của cô, càng siết chặt lấy gấu váy.

Trong gương, bóng dáng của anh càng ngày càng gần, cô cảm thấy rất vui khi anh không để trần mà đi ra ngoài...

Lúc này, anh mặc một bộ áo ngủ màu tím, ở bên hông, đai lưng của áo ngủ cũng đã được thắt lại, vạt áo nửa lộ ra bên ngoài để lộ cơ ngực rắn chắc.

Cô chỉ nhìn thấy anh trong bộ dạng tây trang lịch sự, trầm ổn mà nho nhã, ăn nói lưu loát, dù cho lần này ăn mặc tùy ý nhưng vẫn không làm mất đi sự trầm ổn, lạnh lùng của anh. Đặc biệt với kiểu dáng và màu sắc của chiếc áo ngủ này, đây chẳng phải là lứa tuổi như ba cô hay mặc hay sao?

Có điều trong ấn tượng của cô, người đàn ông này là bạn của mẹ cô.

*****

Trong cái nháy mắt ngắn ngủi, cô không khỏi nhớ tới thời điểm hai người lần đầu tiên gặp mặt. Lúc ấy, mẹ cô không nói rõ người cô sẽ gặp là ai, chỉ nói là đi gặp một người bạn. Vì thế lúc gặp anh, vấn đề xưng hô với anh như thế nào cũng đã làm cô cảm thấy bối rối rồi. Bạn của mẹ thì nên gọi là chú, nhưng xét về độ tuổi thì người đàn ông này không đến nỗi già như vậy, gọi chú thì hơi bất lịch sự, cho nên sau khi mẹ cô giới thiệu người này là Yến tiên sinh, cô liền gọi anh là Yến ca.

Sau khi nghe cô gọi, anh liền để lộ ra một chút phản ứng, nhận thấy có gì đó không ổn, cô liền sửa lại: "Chú Yến...."

Kết quả cô bị mẹ mình lườm cho một cái.

Anh chỉ cười trừ: "Vẫn nên gọi là Yến ca!"

*****

"Không đi tắm à?"

Đang ngồi thần thờ trước gương thì đột nhiên bị tiếng nói của anh cắt đứt mọi suy nghĩ trong đầu, lòng dạ thì rối bời, sau đó liền bật dậy: "Đi ngay bây giờ đây!"

Đứng dậy một cách hoảng loạn, cái ghế dưới chân bị cô đẩy ngã, cô còn đập đầu vào cằm anh.

"Xin lỗi!" Cô ôm đầu, nhanh chóng xoay người lại, cô sợ cái kẹp tóc trên đầu mình sẽ làm anh bị thương.

Quả nhiên, trên cằm của anh có xuất hiện một vết máu.

Cô hoảng hốt đưa tay lên lau vết máu dưới cằm cho anh, nhưng khi cô vừa chạm tay tới lớp da thô ráp dưới cằm anh thì lập tức rút tay về, sắc mặt vì thế mà cũng thay đổi.

Đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc thân mật với một người đàn ông....

Hết chương 2

Bạn đang đọc truyện *Gió Bất Đầu Từ Phía Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 3: Yến Sơ Thu Tấn Bạch, Nhàn Tọa Mộ Sơn Thanh: Em Sợ Anh

Trong lúc đó, lời nói của mẹ bỗng nhiên vang lên bên tai: "Nam Nam, con phải nhớ kỹ, ngày kết hôn con phải cẩn thận, không thể thấy máu, đó là điềm xấu, không may mắn. Lúc kết hôn, mẹ cũng không tin điều này, nhưng con xem, cuộc sống hiện tại của mẹ đã thành cái gì rồi?"

Kỳ thực, cô cũng không biết lúc đó ba mẹ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ là mẹ cô rất hận ba, bởi vì mẹ vì ba mà mất đi.....

Thời khắc này, ánh mắt cô dừng lại vết máu nơi cằm anh, bỗng nhiên trong lòng cô có chút sợ hãi.

Nhưng anh lại cười nhạt, tự mình lau đi vết máu ấy: "Chỉ trầy chút da, không có gì to tát, em mau đi tắm đi, đứng cả một ngày trời không thấy mệt sao?"

Cô phát hiện mình lại thất thần rồi...

Muốn trốn cũng chỉ có thể trốn vào trong nhà tắm, cô không biết loại sợ hãi này bắt nguồn từ đâu, là vết máu kia sao? Như lời mẹ đã nói sao? Lúc ấy, cô không tin vào mấy lời mê tín mẹ nói, chỉ cảm thấy có chút không thoải mái, hơn nữa cô lại sắp kết hôn.

Tháo hết trang sức bỏ lên bàn, cởi bỏ bộ lễ phục đồ rực, cô nâng niu nó rồi gấp lại, đây là bộ lễ phục do chính mẹ cô thiết kế.

Cô ngâm mình trong bồn tắm lớn, nước ấm tràn khắp da thịt, mùi tinh dầu tràn ngập ở trong không khí, cuối cùng cũng làm cho sự lạnh lẽo, sợ hãi của cô dần tiêu biến.

Cô không quên đêm nay là đêm tân hôn, cũng không quên những điều mẹ đã dặn: gả đến nhà người khác làm dâu, cố gắng làm tốt bổn phận của mình, nhất là Yến gia, con gả cho con cả nhà người ta, cần phải thừa kế gia nghiệp.

Trước ngày kết hôn, ngày nào mẹ cô cũng nhắc lại những điều ấy, cho nên chuyện quan trọng nhất là cô trở thành con dâu nhà họ Yến thì luôn phải theo sát nhắc nhở.

Anh dường như có chút mệt mỏi, khi cô đi đến trước mặt anh, anh đang nằm nghỉ ngơi.

Cô gọi anh rất nhẹ nhàng: "Yến..." Bỗng nhiên cô cảm thấy mình không thể gọi là Yến ca nữa, bây giờ họ đã là vợ chồng... Đương nhiên, cô sẽ không ngốc nghếch mà gọi anh một tiếng chú Yến một lần nữa.

Bỗng nhiên anh mở mắt ra, ánh mắt anh trong suốt như màu mực Lưu Ly.

Cô cúi đầu, sợ hãi mà kêu lên: "Mộ...Mộ... Thanh" Có vẻ như không được tự nhiên cho lắm.... Không hiểu sao khi đứng trước mặt anh, sẽ có một loại áp lực vô hình cứ thế đè nặng lên vai cô, thật giống như khi còn bé phạm lỗi chờ ba về xử lý vậy.

Anh nhìn cô chăm chăm, bỗng nhiên vươn tay sờ vào má cô: "Em vẫn nên gọi anh là Yến ca đi!"

"Ừm... Yến ca...." Cô có chút né tránh, có chút bất đắc dĩ mà cắn môi của mình, tại sao lúc nào cô cũng vì vấn đề xưng hô với anh mà phạm lỗi?

"Em rất sợ anh?" Anh hỏi.

Nghe thấy câu hỏi của anh, theo bản năng, cô gật đầu một cái, nhưng sau khi suy nghĩ lại cảm thấy có gì đó không đúng, liền lắc đầu.

Anh liền bật cười: "Cuối cùng là sợ hay không sợ?"

Lần này cô kiên định lắc đầu, nhưng trên thực tế vẫn còn có chút sợ hãi, đặc biệt là sợ những chuyện sẽ xảy ra tiếp theo...

Hết chương 3

Bạn đang đọc truyện *Gió Bắt Đầu Từ Phía Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 4: Yến Sơ Thu Tấn Bạch, Nhân Tọa Mộ Sơn Thanh: Anh Rất Tuấn Tú

"Em không cần phải sợ đâu!" Dường như anh đang thờ dài, thu tay lại.

Hứa Tự Nam vẫn chú ý đến chiếc vòng đeo trên cổ tay anh, đó là cái dây màu xanh, trên đó có đính hai hạt châu Phi Thúy. Hạt châu không lớn, màu sắc cũng không tẻ.

Một người đàn ông như anh, cô chưa gặp bao giờ, từ trước đến nay cô vẫn luôn cho rằng, chỉ có con gái, đặc biệt những bé gái nhỏ tuổi mới đeo những chiếc vòng như vậy, mà mỗi lần cô gặp anh, anh cũng không hề tháo nó ra.

"Ngủ thôi!" Anh nói, sau đó liền nằm xuống.

"A!" Cô không nhịn được mà kêu lên, trong lòng không thoát khỏi sự kinh ngạc. Cứ như vậy mà đi ngủ? Thật sự là đi ngủ sao? Cô trừng mắt nhìn anh, trong đầu xuất hiện một dấu hỏi chấm to đùng. Những điều mà cô học suốt một tuần trời thực sự không cần dùng đến nữa sao?

Lại nói, một cô gái trong quá trình trưởng thành sẽ có hai người bạn thân, Túc Kinh Noãn chính là một trong hai người đó. Trước ngày kết hôn một tuần, cô ấy đã tải về rất nhiều video, còn nói đây là tài liệu cần thiết để dạy cho cô, cô ấy dạy cho cô những việc nên làm trong hôn nhân và buộc cô phải xem cho bằng hết các thể loại phim "hành động"*, cô ấy còn dạy cô rằng: "Từ nhỏ cậu đã bị mẹ quản chặt như vậy, chắc chắn không biết đàn ông có cấu tạo như thế nào đâu. Không cho cậu xem một chút thì làm sao cậu có thể làm cho người lớn trong nhà yên tâm được chứ!" Sau đó cô như được tẩy não, và được biết đến tầm quan trọng của việc xxx trong hôn nhân.

*hành động kiểu gì thì các bạn tự hiểu nha, mình không giải thích đâu.

Kỳ thực cô rất muốn tranh luận về đề tài này? Có thể nói rõ hơn được không? Tất cả các học viên trong khóa học này đều học như vậy sao?

"Nam Nam!"

Một tiếng gọi mang theo rất nhiều nghi vấn.

"A" Một tiếng "Nam Nam" này đem cô thoát khỏi những suy nghĩ vẩn vơ, cô luôn cảm thấy người anh gọi không phải là mình, đây là lần đầu tiên anh gọi cô một cách thân mật như vậy.

"Em thật giống như... Em luôn thích thất thần như vậy sao?" Anh dựa người vào giường, ánh mắt lưu ly này vẫn trong suốt như vậy.

Rõ ràng như vậy sao?

"Không có đâu ạ.... Chỉ là em đang suy nghĩ mà thôi!" Lúc này, đầu óc cô đã trải dài sang tận Châu Âu, nhưng đã bị chặn lại, và lúc này, áo ngủ của anh, váy ngủ của cô đều đã nói lòng, vạt áo mở rộng, cơ ngực trần trụi, ngoại hình nho nhã, ánh mắt sâu xa, ngược lại nếu so sánh với những anh chàng đẹp trai ở bên ngoài thì họ đều không thể sánh với anh.

"Em muốn cái gì? Có thể nói cho anh biết không?" Trong ánh mắt anh hiện lên sự tò mò.

"Ừm..." Có đánh chết cô cũng không khai rằng mình đang so sánh anh với nam chính trong phim..... Hiện tại trong đầu cô rất rối: "Chỉ là em đang suy nghĩ.... Cái kia...." Tìm cái cớ gì đây? Hey.... Thật sự rất cấp bách...

"Chính là.... anh rất tuấn tú!" Đây là sự thật. Cô đồng tình với điều này. lấy chồng là phải gả cho "soái ca", ít nhất là phải đẹp mắt, nếu như có chuyện gì đó làm mình tức giận thì có thể nhìn vào khuôn mặt đẹp trai ấy mà nguôi ngoai đi một chút rồi.

Bỗng nhiên anh cười phá lên.

Bị anh cười như vậy, cô cảm thấy có chút xấu hổ, sờ sờ tóc của mình, mặt khác cũng có chút tủi thân, cũng không thể trách cô khi ở trước mặt anh đều nói những lời không thỏa đáng, mà phải trách anh có khí chất quá lớn, mỗi lần nhìn thấy anh cô đều cảm thấy rất căng thẳng, căng thẳng đến nỗi cô không biết mình nên nói gì, không, thực ra thì những điều cô nói ra, cô tin chắc là mình không hề nói sai.

"Đã hơn 30 năm nay không có ai khen anh như vậy rồi!" Anh cười vô cùng thoải mái, dường như tâm tình của anh hôm nay không tệ: "Nhưng em định đứng ở đó suốt buổi sao?"

"Không....Không....Không có!" Cô nhanh chóng lắc đầu.

"Có cần anh đến thư phòng ngủ không?"

"Thực sự không cần đâu!" Dù sao cô cũng là một người hiểu chuyện, không để đêm tân hôn đầu tiên, sống trong một căn nhà rộng lớn như vậy mà bắt chồng sang thư phòng ngủ được. Ngày hôm sau cô sẽ bị cả nhà coi thường mất.

"Không sao đâu, anh sẽ đi!" Anh sửa sang lại quần áo, chuẩn bị đứng dậy.

"Không cần! Không cần! Thực sự không cần đâu!" Để chứng minh cho việc không phải vì anh mà cô không dám đi ngủ, cô nhanh chóng chạy lại nằm bên cạnh anh.

Hết chương 4

Bạn đang đọc truyện *Gió Bất Đầu Từ Phía Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Chương 5: Yến Sơ Thu Tân Bạch, Nhàn Tọa Mộ Sơn Thanh: Em Nghĩ Thế Nào

Chính xác là nằm thẳng, hơn nữa còn không nhúc nhích, dường như cô đã hiểu rằng có một tư thế ngủ không hề lịch sự chút nào, chính là nằm thẳng như vậy, và cái tư thế ngủ của cô hiện giờ không kém là bao.

Anh tắt đèn, bóng tối bao trùm, không gian có vẻ hẹp lại. Bên người cô giống như đang đặt một đồng lửa nóng rực, nó khiến cho hô hấp của cô trở nên dồn dập, cả người đã đổ mồ hôi, đặc biệt là trong bầu không khí xa lạ này tràn ngập hơi thở của đàn ông. Hô hấp của cô trở nên khó khăn hơn!

Sự gầy vò này dường như kéo dài cả thế kỉ, cô vẫn không thể nào ngủ được, thân thể cô đã chết lặng! Cô muốn hạ thấp nhiệt độ của điều hòa xuống một chút! Nếu không cô sẽ chết vì nóng mất!

Dựa vào chút ánh sáng mờ ảo, cô âm thầm đánh giá người đàn ông đang nằm bên cạnh mình, hô hấp đều đặn, mắt nhắm nghiền, thật giống như là đã ngủ say.

Cô lén lút bò qua người anh để đi xuống giường, nhưng cô lại ngã trên người anh, cô đã bắt đầu tin tưởng vào sự tiên đoán phụ nữ của các cánh mày râu. Hôn nhân của cô có phải là một tai họa hay không? Cô không ngừng gây ra những chuyện mất mặt trong đêm tân hôn đầu tiên này.

Cằm đau, miệng đau, Tại sao người anh lại cứng như vậy. Mới ngã có một cái thôi mà đã làm dập môi cô rồi.

Tại sao váy ngủ của cô lại dài như vậy. Tại sao cô lại dẫm chân lên đai lưng của váy ngủ? Tại sao giường của anh lại đặt gần tường như vậy? Ngày này không đẹp một chút nào. Tại sao vị đại sư kia lại chọn ngày này? Không phải ông nói hôm nay là ngày hoàng đạo hay sao?

Cô cảm thấy oán giận bức tường kia, thời điểm tiếng nói của anh vang lên trên đỉnh đầu cô: "Em đang làm gì vậy?"

"Em....Em..." Cô có thể khóc được không? Thực sự rất đau: "Em thấy nóng..."

Rõ ràng, cô cảm giác được thân thể anh đã căng cứng.

"Này... Em đang nghĩ..." Trong giọng nói của anh có mang theo một chút dò hỏi.

Cô điên thật rồi. Cô đang nói cái gì vậy? Váy ngủ của cô đã mở ra phân nửa, đêm hôm khuya khoắt lại nằm trên người anh, hai chân gác qua eo của

anh, cô lại nói với anh rằng mình "nóng"

Tình huống này không phải rất giống với những hình ảnh trong video kia sao?

"A... Không đúng.... Không đúng....Không phải như anh đang nghĩ đâu!" Cô nhanh chóng ngồi xuống giải thích.

Trong bóng tối, ánh mắt anh lóe sáng: "Anh đang nghĩ đến chuyện gì, em biết sao?"

"Biết ạ..." Cô cúi thấp đầu thừa nhận, cô có chút đau khổ: "Em biết.... hôm nay là ngày chúng ta kết hôn.. Đúng.... Chúng ta nên...nên..... làm... chuyện đó... em..... em.... làm được..... nhưng anh lại muốn.... ngủ.... vậy thì anh ngủ đi.... em không ngủ được.... có lẽ là vì....nóng!"

"Vi lý do này mà em...." Ánh mắt của anh dừng lại trên người cô, nhìn chằm chằm vào vạt áo....

"Không phải.. "Cô liền ngắt lời anh, sau đó kéo vạt áo lại: "Không phải như vậy đâu!" Trời ơi, cô đang nói hươu nói vượn gì thế này, tại sao càng nói càng không rõ ràng gì hết vậy! Không phải cô đang câu dẫn anh đâu.

"NamNam..." Anh gọi tên cô, giọng điệu rất ôn nhu: "Rốt cuộc thì em có biết anh đang nghĩ đến chuyện gì hay không?"

"Biết ạ!" Cô cúi đầu, quên đi, không cần giải thích. Dù sao thì cô cũng muốn qua cửa ải này. Cô nằm xuống giường, nhắm mắt lại: "Mùng một giết lợn thì cũng là giết! 15 giết lợn cũng là giết! Sớm muộn gì cũng cần một đao!" Cô cảm giác tại thời khắc này, mình giống như một con heo được ba mẹ cho ăn vỗ béo để chờ đến ngày xuất chuồng.

Không biết là đang thờ dài hay là làm gì nữa, giọng nói ôn hòa của anh một lần nữa lại vang lên: "Anh chỉ muốn hỏi em, có phải em muốn điều chỉnh nhiệt độ của điều hòa xuống thấp một chút hay không?"

Ạch.....

Hết chương 5

Bạn đang đọc truyện *Gió Bắt Đầu Từ Phía Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Chương 6: Yến Sơ Thu Tấn Bạch, Nhân Tọa Mộ Sơn Thanh: Nhà Họ Yến

Một ngày yên bình....

Hứa Tự Nam không biết tại sao mình lại nằm trong chăn, nói chung là quần chăn rất kín, cũng không hề để lộ mặt ra ngoài.

Cô còn có thể lộ mặt ra ngoài sao?

"Nam Nam!"

Có cái gì đó đập vào lưng cô.

"A...." Cô cựa người, càng quần chăn chặt hơn.

"Em... Không nóng sao?"

"Không nóng.... Không nóng!" Nóng chết cũng không có mặt mũi nào nhìn mặt anh.

Rốt cuộc thì âm thanh kia cũng ngừng hẳn, ở trong chăn, mồ hôi cô đã chảy ròng ròng, đoán chừng là do ban ngày đã quá mệt mỏi rồi, nhưng cái nóng vẫn không thể đẩy lùi cái mệt mỏi ấy, cô liền thiếp đi, cô có cảm giác trời đã sáng nhưng vẫn không muốn mở mắt ra. Cho đến khi tỉnh lại, trời đã sáng choang, toàn thân rất mát mẻ.

Cô vừa mở mắt vừa nhìn, sờ dĩ mát như vậy là do cô đã hất tung đồng chăn kia ra, váy ngủ cũng đã kéo lên đến tận eo, lộ tay lộ chân, thử hỏi sao không mát cho được?

Sau đó cô mới phát hiện bên cạnh mình trống trơn, không có người nằm, lúc này cô mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Trên tường, đồng hồ mới chỉ đến 7 giờ rưỡi, cô nên rời giường rồi. Ngày hôm nay, nhất định phải có biểu hiện tốt một chút.

Nghĩ tới đây, cô có chút lo lắng.

Cô là con một, mẹ cô giáo dục cô rất nghiêm, mặc dù sau này gia đình cô xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng cô vẫn được nuông chiều, cũng không quen sinh hoạt cùng với một gia đình đông người, mà nhà họ Yến lại là một gia đình như vậy. Vì nguyên nhân này mà cuộc sống sau này của cô, không chỉ có thêm một người chồng, một bố mẹ chồng, mà còn có hai người chú. một cô em chồng, đúng rồi, còn có một đứa cháu.

Một bên là suy nghĩ, một bên là nhanh chóng thay quần áo. sau đó vội vàng vàng kéo cửa ra.

"A...." Cô kêu lên, lùi hai bước, thực sự đã bị dọa đến nỗi phải nhảy lên rồi. Tại sao ngoài cửa lại có người? Lại còn đứng ngay trước cửa, thiếu chút nữa là cô đụng phải rồi.

"Thiếu phu nhân..."

Hứa Tự Nam vẫn còn sợ: "Từ Di, tại sao đi lại đứng ở đây vậy?"

Thực sự đã dọa cô một phen rồi! Từ Di là bảo mẫu của Yến Mộ Thanh, bà ăn mặc rất mộc mạc, giản dị, vậy mà tại thời điểm này lại đứng trước cửa cung kính chào cô.

"Là phu nhân bảo tôi tới xem thiếu phu nhân dậy chưa, nhưng tôi sợ thiếu phu nhân còn đang ngủ nên chỉ dám đứng ngoài chờ, nếu như thiếu phu nhân đã chuẩn bị xong, xin mời cô xuống nhà, mọi người đều đang chờ ạ!" Từ Di khiêm tốn trả lời.

"Dạ vâng ạ!" Cô vừa nghe nói rằng mọi người đang chờ cô, cô đã cảm thấy lo lắng rồi.

Nhanh chóng đi xuống lầu, nhưng thời điểm đi vào nhà ăn, bước chân của cô có chút chậm lại, lấy một người thuộc gia đình quyền quý nên có phong thái nho nhã, lịch sự.

Nếu như nói nhà họ Hứa và nhà họ Yến kết thân là môn đăng hộ đối, cô sẽ có chút xấu hổ, dù sao thì nhà họ Yến cũng là một gia đình giàu có từ lâu, còn họ Hứa chỉ là một gia đình giàu có mới nổi mà thôi.

Ví dụ như căn nhà đang ở, căn nhà của nhà họ Hứa mới là biệt thự thôi, còn căn nhà của nhà họ Yến đã là trang viên rồi, hơn nữa với lịch sử nhà họ Yến, tất cả của cải vật chất đều do người trước dồn vào đây, điều này đã thể hiện rất rõ rồi.

Cô thăm đánh giá hoa văn và bàn ăn xa hoa cùng những người đang ngồi trong phòng ăn này: bố chồng Yến Hạng Văn, mẹ chồng Giản Linh, nói cách khác bà chính là mẹ kế của Yến Mộ Thanh, em trai thứ hai là Yến Mộ Bạch, đây là đứa em cùng cha cùng mẹ của Yến Mộ Thanh, em gái thứ ba là Yến Tàn Thu và em út là Yến Mộ Sơn - hai người em cùng cha khác mẹ của anh.

Hết chương 6

Lời của tác giả: Tôi vừa mới nhớ lại thời điểm bắt đầu đảo hồ này, tôi có dự định viết về phương Bắc, nhưng cuối cùng lại viết về phương Nam, lúc nào cũng đem nó từ Đông sang Tây rồi viết, hahahaha, hay gọi là phương Đông và Phương Tây đi, có điều, cuốn tiểu thuyết này, mặc dù là đang viết về phương Nam nhưng nó vẫn có chút liên quan đến phương Bắc, nếu bạn tò mò hãy chờ và đón đọc những chương tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Gió Bắt Đầu Từ Phía Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 7: Yến Sơ Thu Tấn Bạch, Nhân Tọa Mộ Sơn Thanh: Khởi Đầu Khó Khăn

Tình huống này cô đã luyện tập rất nhiều lần rồi.

Mẹ cô nói, gả cho Yến Mộ Thanh, khoan hãy bàn chuyện tình cảm sâu đậm hay mờ nhạt, nhất định phải đem thân phận phu nhân của Yến Mộ Thanh vào trong chuyện kinh doanh, nếu là nghề nghiệp, vậy thì xem nhà họ Yến như một công ti lớn, không, trước hết là phải tìm hiểu rõ tình hình bên trong thì mới có thể đảm nhận chức vụ được.

Nhắc đến công việc này, cô lại cảm thấy đau đầu.

Mẹ cô còn nói, nếu là con dâu trưởng nhà họ Yến thì phải có phong thái của con dâu trưởng. Đoan trang, tao nhã, thận trọng, nhã nhặn, thương chồng, yêu mến em trai em gái, hiếu kính với cha mẹ chồng, những thứ này đều rất cần thiết, thế nhưng, ở những thời điểm quan trọng vẫn phải sử dụng một chút thủ đoạn, đừng có hồ đồ, tùy hứng như một đứa trẻ chưa lớn.

Những, những điều cô mới làm tới qua làm gì có liên quan đến nho nhã, đoan trang chứ.

Đúng là khóc không ra nước mắt nữa rồi!

Vừa suy nghĩ vừa bước tới bàn ăn, còn chưa kịp lấy phong thái của một người con dâu trưởng để nói chuyện, chỉ thấy Yến Tàn Thu đập đầu xuống bàn: "Cuối cùng cũng tới! Con ăn no rồi! Con đi đây!"

Yến Tàn Thu là một cô gái rất mạnh mẽ, trang phục rất mode, ăn mặc.... đắt tiền, rất hùng hổ, nói đi là đi, điều này làm cho Hứa Tự Nam cảm thấy rất lúng túng.

"Đến rồi, mau ngồi đi!" Mộ Yến Thanh đứng dậy kéo ghế ra cho cô, bỗng nhiên cúi đầu xuống, nhẹ lướt môi qua mặt cô: "Cực khổ rồi!"

Khó cực? Cô nhất thời không thể nghĩ ra, cô có cảm giác mình vừa ngủ thì trời đã sáng, như thế nào gọi là cực khổ?

Nhưng tại giờ khắc này, cô không muốn nghĩ đến vấn đề ấy. Hiện tại mặt cô đã đỏ bừng, Đây là lần đầu tiên anh hôn cô, cũng là nụ hôn đầu tiên của cô. Cách đây một tuần, đã vô số lần cô tưởng tượng đến vấn đề khi bọn họ quan hệ sẽ như thế nào, nhưng chưa bao giờ tưởng tượng đến tình huống như bây giờ, lại còn ở trước mặt cả nhà nữa chứ.

Và bây giờ cô cảm thấy rất khó xử, mọi chuyện giờ như bầy ong vỡ tổ rồi.

Ngơ ngác ngắc ngắc mà ngồi xuống, một tiếng cười giòn tan vang lên: "Ha ha ha...Bác cả thẹn kìa, con trai và con gái!"

"Ồ!" Mặt Hứa Tự Nam đỏ như quả cà chua chín! Tất cả là tại anh! Đợi lát nữa sẽ tính sổ với anh! Không cái chính ở đây là phải đoan trang.... đoan trang.... tao nhả...

Cô lén liếc người đàn ông đang ngồi cạnh mình – người đa khôi xướng ra chuyện này thì thấy đáng về của anh rất tự nhiên, ra vẻ như là chưa từng xảy ra chuyện gì.

"Yến Tử Dư...!" Tiếng Yến Mộ Bạch nhắc nhở vang lên.

"Tiểu Ngư nhi sai rồi...!" Bé Yến Tử Dư nhanh chóng nhận lỗi, sau khi nhận lỗi, bé lại che miệng cười khúc khích.

Có vẻ như Yến Mộ Sơn đang suy nghĩ đến tình huống này, đột nhiên phát hiện giống như một lục địa mới, lập tức trêu đùa: "Anh cả, tối hôm qua anh và chị dâu làm quyết liệt lắm hay sao ạ? Đến môi cũng cắn nát rồi!"

Hứa Tự Nam cảm thấy nếu có thể cô sẽ đào cho mình một cái hố ở ngay đây mà chui xuống! Không còn mặt mũi nào mà nhìn mặt mọi người nữa rồi! Nhớ đến chuyện cảm và môi của anh bị thương, cô cảm thấy rất hối hận. Rốt cục những người trong nhà họ Yến này là như thế nào vậy?

Yến Hạng Văn Trùng mắt: "Mộ Sơn! Không có quy củ gì cả!"

Yến Mộ Sơn còn chưa nói gì thì Giản Linh đã hừ một tiếng: "Quy củ? Con còn không biết quy củ trong cái nhà này là gì! Thôi quên đi, con ăn no rồi! Mọi người cứ tiếp tục đi!"

Hết chương 7

Bạn đang đọc truyện *Gió Bắt Đầu Từ Phía Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 8: Yến Sơ Thu Tấn Bạch, Nhàn Tọa Mộ Sơn Thanh: Khởi Đầu Khó Khăn

Hứa Tự Nam có cảm giác những lời Giản Linh vừa nói là ám chỉ mình vậy. Mặc kệ là như thế nào, bản thân cô là người dạy muộn, là người thất lễ trước, ngay cả bố mẹ chồng đều nhìn thấy lỗi này của cô.

Yến Hạng Văn lại nói: "Con dâu, con cứ ăn cơm đi, ba có chuyện phải đi trước đây!"

Đây là một khởi đầu rất tệ hại! Cô muốn đứng dậy chào bố mẹ chồng thì bị Yến Mộ Thanh kéo lại: "Ăn cơm đi!"

"..." Cô làm gì còn khẩu vị để mà ăn nữa chứ, trơ mắt nhìn Yến Hạng Văn và Giản Linh quay lưng đi, trong lòng không ngừng kêu khổ.

Yến Mộ Sơn lại càng thay đổi. khi đi đến một lời chào cũng không có, chỉ nhìn cô rồi huyết sáo, cười đùa: "Anh cả, chúc hai người sớm đơm bông kết trái!" Sau đó ngênh ngang rời đi.

Yến Mộ Bạch là người bình thường nhất trong cái nhà này, lúc này, hình như muốn để lại không gian riêng cho hai người nên cũng buông bát đĩa xuống.

mỉm cười nói: "Anh cả, chị dâu, chúc hai người tân hôn hạnh phúc, em cũng ăn no rồi, hai người cứ từ từ mà ăn, đừng vội. Tiểu Ngư nhi, đi với ba nào!"

Yến Tử Dư cầm bát lên, nhìn Hứa Tự Nam và Yến Mộ Thanh bằng con mắt oán giận: "Không đâu, con còn chưa ăn no mà!"

Yến Mộ Bạch nhắc nhở bé: "Đừng quấy rối nữa!" Nói xong thì cũng rời đi.

Chỉ còn lại ít người, rốt cuộc thì Hứa Tự Nam cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, trong đầu cô vẫn tràn ngập ý nghĩ phải đoan trang, hiền lành và tao nhã, nhưng khi diện kiến cả nhà thì biểu hiện của cô lại quá tệ, không thể đánh mất lễ nghĩa trước mặt chồng được, nếu như chuyện làm vợ của Yến Mộ Thanh là một công việc thì anh chính là người lãnh đạo trực tiếp của cô, cô không thể đắc tội được.

Thấy bát của anh trống không, cô liền đứng dậy múc cho anh một ít cháo, trước mặt cô, có rất nhiều loại cháo, mặn ngọt gì đều có cả.

Cô chủ động săn sóc anh, anh cũng không hề từ chối, chỉ là đang nhìn những động tác mà cô đang làm.

Cô dự định múc cho anh một ít cháo thịt nạc trứng muối, chuẩn bị múc thì người bên cạnh lại nói: "Ừm... thật ra thì anh không thích ăn thịt lợn..."

Không ăn thịt lợn ư? Cô đang định đổi món thì Yến Tử Dư cảm thấy rất kì lạ liền hỏi: "Hà? Bác cả không thích ăn à? Sao lần trước ăn heo sữa quay bác lại bảo nó rất ngon?"

Thật sao? Có bí mật gì đây?

Cô quay đầu lại nhìn, thấy ánh mắt anh lấp lánh. Có ý gì đây?

Lúc này cô mới nhớ những lời mình nói tối qua, liên quan đến việc giết lợn vào ngày mùng 1 và 15, vì vậy anh nói rằng mình không thích ăn thịt lợn và vì...

Cô nhất thời quỳnh lên, mặt càng ngày càng nóng...

Yến Tử Dư một mực không buông tha cô, lại ồ lên một tiếng: "Bác cả, tại sao bác lại đỏ mặt vậy à? Bác không hề uống rượu mà!"

"...." Đứa bé này thật nghịch ngợm, cô rất muốn véo má cô bé nhưng cô lại chỉ có thể ra vẻ là người hiền lành, dễ gần thôi. Nhìn thấy dáng vẻ của bác cả đang cố gắng che đi cái sự lúng túng của mình, một nụ cười nữa lại hiện lên: "Tiểu Dư à, bác dâu con đỏ mặt là vì nóng đấy!"

Yến Tử Dư rất muốn tìm hiểu dáng vẻ này: "Nóng cũng có thể đỏ mặt à? Tiểu Ngư Nhi không bị như vậy!"

"Ừ...." Âm thanh của người nào đó lại chậm rãi vang lên: "Khi thân nhiệt của bác dâu con tăng lên có thể làm được rất nhiều chuyện, ví dụ như...."

"Không được nói!" Hứa Tự Nam nghĩ đến chuyện tối hôm qua liền muốn tìm một cái hồ nào đó chôn mình xuống cho xong, lập tức lấy tay mình che miệng Yến Mộ Thanh lại. Nhưng cô lại cảm thấy hành động vừa rồi của mình quá lỗ mãng, cách diễn thực nét na ra xa một bước, sau đó liền thu tay mình về.

Hết chương 8

Bạn đang đọc truyện *Gió Bắt Đầu Từ Phía Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 9: Yến Sơ Thu Tấn Bạch, Nhàn Tọa Mộ Sơn Thanh: Tiểu Bảo Dâu?

Yến Tử Dư lại càng tò mò hơn, cười không ngớt: "Là như thế nào à? Bác cả hãy giải thích cho cháu đi à!"

Yến Mộ Thanh dừng lại một chút, chỉ ba chữ thôi, rất rõ ràng: "Cờ quần áo!"

Hứa Tự Nam quả thực rất muốn đập bàn, với vẻ mặt muốn đưa ra lời giải thích, cô nói: "Không có! Anh đừng dạy hư trẻ con! Em nào có!"

Yến Tử Dư nghiêng đầu, bé có chút không hiểu: "Bác dâu, nóng là muốn cởi quần áo à, ba con cũng nói vậy, ở vườn trẻ, khi các bạn nóng liền cởi áo ra, bác cả đâu có dạy hư con đâu!"

"...." Đây là lần thứ hai khóc không ra nước mắt. Chuyện này lại do người bên cạnh khởi xướng.

Cũng may Yến Tử Dư tư suy rất nhanh, bé liền đổi đề tài: "Bác cả, con sắp tốt nghiệp mẫu giáo rồi, sắp được lên lớp 1 rồi!"

Hứa Tự Nam thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc từ sáng đến giờ cũng có một đề tài bình thường rồi, cô đang định nói rằng mình rất khả năng ăn nói của bé,

rất muốn học tập nhưng Yến Từ Dư đã chuyển sang đề tài khác.

"Bác dẫu à, năm sau cháu lên lớp 1 rồi, khi đó cháu sẽ là bề trên, cháu có thể để cho tiểu bảo của hai người làm anh em tốt của cháu! Hãy cho cháu xem tiểu bảo một chút đi mà!"

"...." Những người trong gia đình này đều là ma quỷ mà. Nội tâm của Hứa Tự Nam đã tan vỡ: "Tiểu Dư à, tiểu bảo không có ở đây đâu!"

Yến Từ Dư nghiêng đầu, trượt xuống ghế tựa, chạy lại bên cô, nhìn chăm chăm vào bụng cô: "Không phải đâu ạ, chú tư nói, sáng nay bác và bác cả đến muộn là do bác cả "thả" tiểu bảo vào trong bụng bác mà!"

"...." Ông trời ơi, cứu con với! Cô hò hét ở trong lòng: "Tiểu Dư à, chú tư gạt con đây, thật không có mà!"

Yến Từ Dư không thấy bụng cô to ra, liền chép miệng, về mặt rất khinh bỉ: "Bác cả ngốc quá! Bác cả thả tiểu bảo vào trong bụng bác thì bụng bác phải to ra chứ? Chẳng nhẽ bác cả không thả vào sao?"

Rõ ràng là Yến Từ Dư hoài nghi Yến Mộ Thanh, chỉ có Yến Mộ Thanh mới giải quyết được vấn đề này nhưng anh vẫn ngồi ung dung tự tại mà ăn sáng, để cái vấn đề khó khăn này cho cô giải quyết, mặc cho Yến Từ Dư cứ quẩn quýt lấy cô mà hỏi bác cả làm sao có thể thả tiểu bảo vào trong bụng mình.

Đây là lần thứ N cô khóc không ra nước mắt rồi, cho đến lúc Yến Mộ Bạch đi xuống bế bé đi thì bầu không khí mới yên tĩnh trở lại.

Cô có cảm giác người mình toàn là mồ hôi, hơn nữa đói bụng đến mức da dính vào lưng luôn rồi, khi đó cô mới nghe thấy âm thanh của người ngồi bên: "Cái nhà này, anh có thể làm chủ!"

"...." Cô vừa mới chuẩn bị cầm thìa lên thì ngừng lại. Những lời anh vừa nói là có ý gì vậy? Lẽ nào cô lại làm sai chuyện gì rồi? Anh muốn dùng thân phận là chủ gia đình để trừng phạt cô sao? Hơn nữa, lần này giọng điệu của anh chuyển quá nhanh, khiến người khác khó có thể thích ứng kịp, vừa rồi đối với cô rất thân mật thậm chí có chút trêu đùa sao đột nhiên lại trở nên nghiêm túc như vậy? Tâm tư của người này thật khó đoán!

"Vì nguyên nhân này, em không cần phải thích ứng với những người kia!"

Cô thở phào một cái, hóa ra người sai không phải là cô. Chỉ là những người trong gia đình, đối với anh, chỉ vụn vụn 3 từ "Những người kia".

Bỗng nhiên cô nhớ đến những lời Noãn Noãn nói: "Nam Nam! Cậu sẽ gả cho Yến Mộ Thanh sao? Cậu chắc chắn chứ? Tớ khuyên cậu không nên làm như vậy. Anh ta là người rất lạnh lùng..."

Có điều cô đã suy nghĩ lại, lạnh lùng cũng không có gì là không tốt, có như vậy thì trong chuyện vợ chồng mới có thể tôn trọng lẫn nhau.

Cuối cùng cũng có thể xem như có người chờ mình rồi.

Bị một gia đình như vậy bao quanh đúng là mệt thật. Đối với cô mà nói, một mình ở cùng Yến Mộ Thanh như vậy càng làm cô thấy bối rối hơn. Nghĩ đến chuyện còn phải đi hưởng tuần trăng mật cùng anh, cô đã cảm thấy rất đau đầu rồi. Thử nghĩ xem, trong nhà bỗng nhiên xuất hiện một người xa lạ, mà người ấy lại cùng anh đi "du sơn ngoạn thủy", thử hỏi chuyến đi này thích thú ở chỗ nào? Hơn nữa lạ còn phải ở chung với người này cả đời....

Tại sao trước khi kết hôn cô lại không nghĩ đến vấn đề này cơ chứ!

Nhưng sự thật đã chứng minh, những điều cô nghĩ đều sai cả rồi.

Nếu nói đến việc đi hưởng tuần trăng mật, căn bản không phải là hai người bọn họ đi du lịch, khi xuất phát, cô mới phát hiện, còn có người nhà đi theo nữa! Bốn chàng trai tràn đầy sức sống, còn có cả Tư Di nữa....

Hết chương 9

Bạn đang đọc truyện *Gió Bắt Đầu Từ Phía Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chương 10: Yến Sơ Thu Tấn Bạch, Nhàn Tọa Mộ Sơn Thanh: tuần Trăng Mật Kỳ Lạ

Sau đó, cô lại phát hiện ra, chuyến du lịch lần này so với tưởng tượng là khác nhau hoàn toàn.

Ngày thứ năm...

Bọn họ có ý đồ trong ngày thứ năm.

Đã đi thăm 2 thành phố, mà hoạt động duy nhất của hai người này khi ở đây chính là mua sắm. Cô không thể nhớ nổi mình đã thử bao nhiêu bộ quần áo, thử bao nhiêu đôi giày, nổi chung, mỗi khi về khách sạn, tay của bốn người đàn ông đều nặng trĩu.

Cô nhớ tới sự khác nhau mà Noãn Noãn từng nhắc đến, lẽ nào chính là nó hay sao? Thời gian cô cảm thấy buồn chán liền lấy điện thoại của Yến Mộ Thanh ra xem thì thấy ghi chú đôi mắt mà từ Yến tiên sinh sang Yến Cao Lương.

Cô là con gái, cô cũng thích mua sắm, nhưng Yến Cao Lương này lại lấy mua sắm làm mục đích thì chẳng còn gì thú vị nữa. Bình thường muốn đi đâu là đến cửa hàng, nó như đã được định trước rồi, sau đó sẽ có xe đến đón, mà người được đón chính là những cô gái người mẫu trong cửa hàng, mà anh, hoặc là ngồi chờ ở trong xe, hoặc là gọi điện thoại, hoặc là chờ trực tiếp ở quầy thu ngân, mà cô, ăn mặc đủ các loại quần áo hàng hiệu lại có bốn người đàn ông xách đồ hộ: "Nhìn có đẹp không? Trong mấy cái này, cái nào đẹp hơn?"

Bốn người đàn ông này như đã thống nhất với nhau từ trước, đều để lộ cái vẻ mặt "lạnh như tiền", chỉ có một động tác duy nhất là gật đầu, hoặc chỉ nói một từ "đẹp"

Cuối cùng thì cô cũng mất hứng, liền gọi nhân viên đến gói đồ để thanh toán.

Cô có chút hối hận rồi. Trước đây, sở dĩ chọn Italy là vì cô có hứng thú với nền mỹ thuật của văn hóa thời kì Phục Hưng ở nơi đây, khi nghe cô nhắc tới, Noãn Noãn cũng rất tò mò và mong chờ, nhưng bây giờ cô chỉ nghe đến "xa hoa", làm gì có không khí của nghệ thuật chứ.

Được rồi, ngày hôm nay lại mua đồ....

Cô ở trong cửa hàng thì thấy khách du lịch giờ này đã vui đi phân nửa, mặc kệ là như thế nào, không thể chỉ mua mình đồ cho cô và anh, còn phải mua chút quà về biếu gia đình nữa, đặc biệt là người nhà anh, phải chọn thời cơ để để lại ấn tượng tốt cho mọi người chứ.

Cái đồng hồ bỏ túi mang hương vị của thời gian kia đã thu hút sự chú ý của cô, cô bảo nhân viên lấy ra cho xem, càng xem càng thích, quyết định mua cho ba và ba chồng cô mỗi người một cái, khổ nỗi là mỗi loại chỉ có một cái, cô không biết chọn như thế nào.

Phân vân một hồi lâu, không biết anh đã đi đến bên cô từ lúc nào: "Anh không cần cái này đâu, đừng mua!"

"Không phải em mua cho anh đâu mà em mua cho bố anh và bố em mỗi người một cái đó chứ!" Cuối cùng cô cũng chọn được hai cái, đưa nhân viên gói lại.

Giọng điệu của anh có chút cứng nhắc: "Một cái thôi, mua cho ba em là được rồi, ông không cần đâu!"

Anh chỉ gọi ba của anh là ông.

Lần này, cô không nghe anh, thời điểm nhân viên chạy từ cửa ngõ vào, không kịp được lòng mà lăm bắm: "Zio/ stano.."

Anh ngẩn người ra: "Em vừa nói gì vậy?"

Cô cười trộm, cô biết tiếng Anh của anh rất tốt, tiếng Pháp cũng rất giỏi, đôi lúc còn có thể nói cả tiếng Nhật, cô không ngờ là anh biết cả tiếng Ý.

Nhìn vẻ rờ rờ bên ngoài của anh, đột nhiên cô cảm thấy tâm trạng của mình thật tốt, vừa mỉm cười vừa trả lời: "Không có gì ạ! Em nói, Yến tiên sinh thật tốt!"

Anh thật sự nhũn mày sao? Làm sao anh lại có thể biết được ý nghĩa ẩn ý trong câu nói này? Quay đầu lại nhìn người phiên dịch ở trong 4 người kia, người kia lập tức căng thẳng đến toát mồ hôi hột. Không phải dịch như vậy sao? Dịch ra khiến ông chủ tức giận rồi! Ông chủ và bà chủ này sinh mẫu thuẫn thì phải làm sao bây giờ? Vậy là xem như anh là người gây họa rồi!

Cuối cùng, người phiên dịch đáng thương ấy chỉ có thể che mặt cúi đầu thôi.

Lời của tác giả:

- Cái Zio/ stano là do Tiểu Nam tự mình phiên dịch thôi

- Cao lương: kỳ lạ..... Chú kỳ lạ

Lời của editor: Giải thích một chút vì sao Hứa Tự Nam lại gọi Yến Mộ Thanh là Yến Cao Lương: trong tiếng Trung, cách đọc của từ "Cao Lương" và "chú" giống nhau. Ở đây, Cát Tường dùng từ đồng âm khác nghĩa.

-----Lâm nhâm-----

Từ giờ đến hết ngày 28/8: mỗi ngày một chương nhé. Chuẩn bị vào năm học mới rồi, mình có "hơi" bận một chút. Mình sẽ cố gắng ngoi lên, cố gắng đảm bảo duy trì 1 tuần/ 1 chương.

Bạn đang đọc truyện *Gió Bắt Đầu Từ Phía Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 11: Yến Sơ Thu Tấn Bạch, Nhà Tọa Mộ Sơn Thanh: Ăn Cái Gì?

Đúng rồi, khách du lịch ngoại trừ mua, mua, mua thì còn có ăn, ăn, ăn... Chú Yến này trước nay vẫn luôn chú ý đến việc ăn uống, chỉ là việc chú ý này không giống với việc mong ngóng của cô...

Chú Yến chỉ ăn món Trung...

Vì lẽ đó mà cô chỉ có thể đau buồn mà quên đi những gì đã ghi trong cuốn sổ ghi chép, cô chỉ có thể nhớ kĩ tên và địa điểm của nhà hàng Michelin* đã đánh dấu trước đây...

*Nói thêm một chút về Michelin: Michelin hay còn được biết đến là sao Michelin. Được ví von như tượng Oscar của ngành điện ảnh hay giải Grammy trong giới âm nhạc, sao Michelin là một giải thưởng vô cùng danh giá dùng để trao cho các cá nhân nổi bật trong ngành ẩm thực. Sao Michelin có thể xem như thước đo trình độ tay nghề của đầu bếp và chất lượng của một nhà hàng ẩm thực đạt tiêu chuẩn cao.

Hàng năm, các nhà hàng nhận được sao Michelin sẽ được vinh danh trong cuốn cẩm nang ẩm thực hàng đầu thế giới – The Michelin Guide ra đời từ năm 1900. Những nhà hàng sở hữu biểu tượng ngôi sao Michelin thường gặt hái được nhiều danh tiếng cũng như thu hút thực khách sành ăn khắp nơi đổ về. Nhiều thực khách phải mất hàng tuần, thậm chí hàng tháng trời để có cơ hội thưởng thức món ăn đẳng cấp trong những nhà hàng có gắn sao Michelin.

Ở Italy, có 8 nhà hàng được nhận sao Michelin, đó là: Piazza Duomo, Da Vittorio, Reale, Dal Pescatore, Enoteca Pinchiorri, Osteria Fanciscana, Le Calandre, La Pergola.

Còn có, cô đã sớm lên kế hoạch, mỗi ngày đều ăn món tráng miệng của Italy, nhưng vừa mới đây thôi, đến một que kem cô cũng không được thử qua.

Mua xong đồng hồ quả quýt, lúc đi ra ngoài cũng đã tới thời điểm ăn trưa, Thời gian làm việc và nghỉ ngơi của chú Yến đều giống như một chương trình đã được thiết lập từ trước, mà cái chương trình ấy lại không hề lệch một giây nào, đến thời gian ăn cơm thì nhất định phải đi ăn cơm, tuyệt đối không được lùi lại.

"Ngày hôm nay muốn ăn cái gì?" Rất hiếm khi vị chú này chủ động hỏi cô.

Cô vui sướng mở cuốn sổ ghi chép của mình ra, đang muốn đưa anh xem địa chỉ nhà hàng mà cô muốn đi cho anh xem thì anh đã nói: "Từ đã, ngày hôm nay nên ăn gì đó thanh đạm một chút, chờ đến phòng ăn thì em có thể gọi những món mà mình thích!"

Cô nhất thời ỉu xiu, sau đó liền thu tay đang đặt ở trong túi về.

Khi một người không thể đáp ứng nhu cầu cơ bản nhất của bản thân là ăn uống, thì nhân gian còn có lạc thú gì có thể nói ra đây?

Món ăn được đưa lên để trên bàn lớn, không có một món ăn nào khiến cô cảm thấy mình muốn ăn cả...

Chú Yến rất chú trọng đến dinh dưỡng, còn cô thì không. Cô cũng rất yêu thích đồ ăn của Trung Quốc, nhưng đó chỉ là sự trùng hợp ban đầu mà thôi, đối với những món mặn mà anh yêu thích, cô lại không thích, cô nhắc đùa lên, một chút khẩu vị cũng không có.

"Tại sao không ăn?" Anh để mắt đến cô, sau đó liền hỏi cô.

"Không có khẩu vị!" Cô buồn chán ngồi nghịch điện thoại di động.

Yến Mộ Thanh nhìn cô, nghiêm túc nói: "Khi ăn cơm không được nghịch điện thoại!"

"..." Cô cạn lời, chuyện này quả thật rất giống với giọng điệu của mẹ cô. Mẹ cô cũng thích cô nghịch điện thoại.

"Có món nào kích thích vị giác hay không?" Những lời này là anh hỏi Từ Di.

"Đề em xuống dưới hỏi!" Từ Di cầm lấy thực đơn

"Em tự mình xem đi!" Cuối cùng thì chú Yến cũng ban ơn rồi.

Cô vui đến rạo rực khi cầm lấy thực đơn trong tay Từ Di, cảm thấy rất hạnh phúc khi nhà hàng Trung Quốc cũng có kem. Cô đã phải chịu rất nhiều khổ cực, đến đây nhiều ngày như vậy rồi, ăn nhiều bữa cơm như vậy rồi, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy thực đơn. Đương nhiên, không phải là chú Yến không cho xem mà là từ trước đến giờ, thực đơn đều nằm trong tay Từ Di, không một ai biết cô đã ghen tị đến mức nào khi nhìn thấy Từ Di cầm thực đơn ở trong tay. Việc đó kị đã leo đến đỉnh điểm khi cô ước rằng, chữ trên thực đơn không phải là chữ Trung.

"Làm ơn cho tôi ba ly kem!" Những món ăn hoa mỹ kia cô không thèm liếc nhìn, liền chọn đồ ăn đơn giản nhất, tinh khiết nhất.

Nhưng giấc mộng của cô chưa được thực hiện thì liền bị gạt đi, lập tức bị nghiền nát, chỉ vì chú Yến không nặng không nhẹ nói một câu: "Bụng rỗng không nên ăn đồ lạnh! Không được! Loại thực phẩm bỏ đi này nên ăn ít một chút thì hơn!"

"..." Vì vậy cho cô xem thực đơn để làm gì? Cô có chút giận giữ, lật thật nhanh, đến trang cuối, một vài món chính xuất hiện, cô chỉ chỉ: "Vậy thì món này đi!"

Anh chỉ nhìn một chút, mày hơi nhú lại: "Bụng rỗng không thể ăn cay!"

Cô đóng thực đơn lại, ngay cả tâm tình cũng bị vượt mất, nói: "Vậy bụng rỗng có thể ăn cái gì ạ?" Cô thật là đáng thương biết bao. Ngay cả tô mì cũng không được ăn.

Hết chương 11

Bạn đang đọc truyện *Gió Bắt Đầu Từ Phía Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Chương 12: Không Còn Đường Quay Đầu Nữa Rồi....

"Ăn đồ nóng đi, thanh đạm một chút!"

"...." Cô không còn sức lực để nói bất cứ một lời nào nữa rồi.

Từ Di đặt một chiếc chén nhỏ trước mặt cô, múc cho cô một chén canh. Trong bát, không biết thịt và nấm đã biến thành hình dạng gì nữa rồi: "Thiếu phu nhân, cô uống chén canh này đi!"

"Canh này cũng không tệ đâu, em hãy uống đi." Âm thanh trầm thấp và thanh mát của chú Yến vang lên.

Cô trừng mắt nhìn vào chiếc chén sứ màu vàng kia, nén mọi thứ ở trong lòng lại.

"Làm sao vậy?" Anh thấy cô trước sau gì vẫn không muốn uống, liền hỏi.

"Em rất thích bộ chén này! Em muốn có nó." Cô biết mình đang cố tình gây sự, cô cũng biết là mình phải đoan trang! Phải đoan trang! Nhưng cô không thể nào nhịn nổi nữa rồi.

Trong chốc lát, anh không hề lên tiếng, sau đó nói với người bên cạnh: "Tính tiền, tính luôn cả tiền bộ chén này nhé!"

"...." Há? Tại sao lúc này anh lại rộng lượng như vậy? Cô có cảm giác mình vừa đánh vào cục bông nào đó. nhưng cô lại không thích bộ chén này một chút nào. Trung Quốc rộng lớn được gọi là China, nhưng sau khi trở về thì đồ sứ cũng không có. Không chừng những đồ vật này là "made in China" đấy. Cô chỉ muốn phản kháng anh một chút thôi, thế mà, hiện tại, anh lại đồng ý một cách nhẹ nhàng như vậy, một chút ý tứ cũng không có!

Đang lờm cái chén vì không có chỗ để xả hận thì điện thoại reo.

Noãn Noãn!

Một tay cô cầm lấy điện thoại: "Em đi nghe điện thoại!"

"Ồ đây nghe!" Anh không hề nhắc mí mắt lên, nói.

"...." Nghe ở đây? Còn có cái gì không dám nói sao? Cô lập tức nghe điện thoại: "Noãn Noãn!"

Cô và Noãn Noãn đều là sinh viên ngành Mỹ thuật, lời nói tràn đầy nghệ thuật và tình cảm. Khi học đại học thì cũng nhau học tiếng Ý, vì thế mà giao lưu đã sớm không còn vấn đề gì nữa rồi! Cao Lương kì quái kia, anh nghe trộm sao? Là nghe đây. Cô rất muốn làm mặt quỷ rồi lè lưỡi trước mặt Yến Mộ Thanh nhưng, chung quy lại vẫn là không dám.

"Nói chuyện bằng tiếng Ý nhé!" Ở đầu dây bên kia, Noãn Noãn hỏi: "Đi chơi không vui sao?"

Khỏi cần phải nói rồi. Chỉ cần nhắc tới vấn đề này thôi, cô đã muốn khóc rồi: "Noãn Noãn à, một chút vui vẻ cũng không có. Cuối cùng tớ cũng đã hiểu rõ, không giống nhau nó đau khổ như thế nào rồi. Đi chơi cùng với Cao Lương nhưng lại không bằng đi cùng với ba. Tớ cảm giác rằng anh ấy chính là quái vật mới khai quật được. So với ba tớ thì ông ấy còn thú vị hơn nhiều." Đương nhiên, tất cả đều là oán giận ở trong lòng cô. Cô dùng tiếng Ý để biểu đạt nó ra ngoài. Lúc nói, cô có lén nhìn về phía anh một chút, chỉ thấy tay anh dừng lại ở phía điện thoại nằm ở trên bàn. Nhưng thỉnh thoảng nhìn về phía điện thoại, tâm trạng lại càng thay đổi. Hừ, không cho phép cô vừa ăn vừa nghịch điện thoại, thế còn anh thì sao?

Cuối cùng thì Túc Kinh Noãn cũng đã hiểu ý của cô. Những lời nói như thế này làm sao có thể để cho vị chú kia nghe thấy, liền đồng tình với lời nói của cô: "Tiểu Nam, đừng khổ sở như vậy. Cậu hãy xem như mình đang đi du lịch với lãnh đạo đi. Ứng phó, ứng phó, muốn mua những gì thì mua, muốn ngủ thì đi ngủ..."

Nói đến đây, nhớ tới đêm hôm ấy, bỗng nhiên, cô lại càng đồng tình với Hứa Tự Nam hơn. Nếu như thật sự không hợp, thì chuyện đi ngủ ấy không phải là rất khó chịu hay sao? Nếu như sớm biết như vậy, cô đã kịch liệt phản đối Hứa Tự Nam gả cho anh ta rồi. Dù sao thì những chuyện cũ trước đây đều có người người che đậy, nhưng đâu ai biết rằng, đột nhiên một ngày nào đó có chuyện gì xảy ra thì Hứa Tự Nam sẽ đối mặt như thế nào đây?

"Tiểu Nam, hiện tại không còn đường nào có thể rút lui sao? Tóm lại, cậu phải nhớ kỹ lời của tớ, hãy cẩn thận khi ở cùng với chú Yến. Chuyện sinh hoạt giữa cậu và anh ta hãy duy trì thật tốt. Những gì người khác nói thì đừng có tin, biết chưa?" Cô chỉ có thể nói những lời như thế này thôi.

"Ừ, tớ biết. Có điều..." Hứa Tự Nam suy nghĩ một chút, vẫn là nên nói tiếng Ý thì hơn: "Chuyện ngủ này, cậu cũng không cần lo lắng đâu. Hiện tại thì anh ấy không có chạm vào tớ. Noãn Noãn, cậu nói xem.... có phải vì anh ấy đã lớn tuổi rồi nên..... không còn chức năng không?"

"...." Những gì Túc Kinh Noãn đang lo lắng liền bị đẩy lùi vì câu nói này của cô, suýt chút nữa thì phì cười. Cuối cùng thì Tiểu Nam cũng đã biến Yến Mộ Thanh thành một ông lão rồi? Nhưng mà thực sự thì Yến Mộ Thanh cũng đã già rồi. Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, khí huyết còn dồi dào nữa không?

Hết chương 12

Bạn đang đọc truyện *Gió Bắt Đầu Từ Phía Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 13: Hải Lòng

"Tiểu Nam à, cậu cho rằng của chú Yến to đến mức nào? Người đàn ông 70, 80 tuổi có lẽ vẫn còn ham muốn*." Khẩu vị của hai chị em càng ngày càng nặng.

*Ham muốn: ý chỉ ham muốn dục vọng

"...." Được rồi, Hứa Tự Nam thừa nhận là mình nói về Yến Mộ Thanh như vậy là có ý. Đương nhiên là cô biết "thời hạn sử dụng" đàn ông dài bao lâu, cô chính là đang có ác ý chửi bới Cao Lương kì quái kia. Sau khi nghe Túc Kinh Noãn nói xong, đối với "kỳ hạn sử dụng" lâu dài này, cô càng tỏ vẻ khinh thường, nói: "70, 80 tuổi.... còn có thể cương cứng sao? Noãn Noãn à, tớ thì là trong những ngày tiếp theo, nếu không để tớ ăn, tớ sẽ tìm cách ăn. Nếu không cho tớ chơi đùa, tớ sẽ tìm cách chơi đùa. Tớ nguyện rửa anh ta cương cứng không ngóc đầu lên được!"

"...." Túc Kinh Noãn cảm thấy cô đang lạm dụng tiếng Ý để tán gẫu mà không có chút kiêng nể nào, không khỏi nhắc nhở cô: "Tiểu Nam à, không phải các cậu còn dẫn theo phiên dịch sao?"

Khi Túc Kinh Noãn nhắc nhở thì Hứa Tự Nam mới nhớ đến điều này, liền trừng mắt nhìn phiên dịch, ý của cô chính là nếu như dám phiên dịch cho chú ấy nghe thì sẽ chết với cô.

Phiên dịch cúi thấp đầu trong trạng thái đau khổ, là một phiên dịch tương đối dễ làm sao?

Hứa Tự Nam cảm thấy có chút xấu hổ khi tiếp tục thảo luận về vấn đề cứng hay không cứng, dù sao thì Noãn Noãn cũng đã nhắc nhở, cô không thể làm lỡ vị phiên dịch này được, liền đổi đề tài, có điều, việc thay đổi đề tài là suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu cô, nhất thời trở nên rất hưng phấn: "Noãn Noãn, cậu thử nói xem có phải anh ấy là Gay hay không? Nếu không tại sao gì như vậy rồi còn kết hôn? Mà khi kết hôn lại chọn một người không hề có chút tình cảm nào như tớ, đây chắc chắn 100% là kết hôn để lấy hình thức."

"Tiểu Nam! Thực sự cậu có thể nghĩ..." Túc Kinh Noãn bái phục cô luôn.

Hứa Tự Nam cảm thấy rằng những gì mình suy đoán là vô cùng hợp tình hợp lý nên cảm thấy rất vui vẻ, bởi vì, trong thực tế cô chưa nhìn thấy Gay bao giờ: "Noãn Noãn à, tớ vui quá! Là Gay đó! Cuối cùng thì tớ cũng được mở mang tầm hiểu biết rồi! Thật là hay quá đi! Những lời nói vừa rồi là rất công bằng rồi đó, tớ cảm thấy trong lòng thân thiện hơn nhiều rồi. Anh ấy không thích tớ, tớ cũng chẳng thích anh ấy, giữa chúng tớ sẽ không có áp lực. Tớ chỉ cần thừa nhận anh ấy là cấp trên của tớ là được. Có điều, tớ rất tò mò, nửa kia của anh ấy là ai? Đẹp trai như vậy mà lại là Gay, nửa kia chắc phải là "tiểu chính thái*" rồi."

*Tiểu chính thái (shotaro): đây là từ ngữ hay được sử dụng trên mạng, được hiểu là những chàng trai/ bé trai ngây thơ.

Ánh mắt của cô đảo qua bốn người đàn ông trẻ tuổi đi cùng mình, tìm kiếm mục tiêu, nếu là người yêu, nhất định là phải như hình với bóng chứ nhỉ? Cuối cùng, ánh mắt của cô rơi vào người của phiên dịch, phiên dịch sợ đến mức lắc đầu nguýt nguýt, không phải anh ta đâu. Tuyệt đối không phải anh ta.

Túc Kinh Noãn cảm thấy mình có thể thoát vị nhưng cho các hiền tài ở phía sau rồi: "Tiểu Nam à, nhân tài trong hai chiếc máy bay chiến đấu kia phải là

cậu mới đúng... Chúng ta nói một chút về ca kịch đi! Cậu đã xem ca kịch chưa? Nhớ tới đó xin chữ kí nhé!"

"Không cần phải nói!" Hứa Tự Nam rất vui vẻ nhìn những đồ ăn kia: "Cậu nghĩ tớ có thể đi xem sao? Có điều, cậu yên tâm đi, tớ sẽ xin chữ kí tay về cho cậu."

Noãn Noãn rất hâm mộ các diễn viên ca kịch, muốn nhờ cô xin chữ kí, nhưng cô không thể đến nhà hát ca kịch được, bởi vì Yến Mộ Thanh nói buổi tối không được ra ngoài! Là KHÔNG ĐƯỢC RA NGOÀI đó!

Cuối cùng cuộc điện thoại đường dài này cũng kết thúc, Hứa Tự Nam rút rờ đặt điện thoại xuống bàn, ngửa thần lút gió tung mây nhờ một bãi nước bọt, cô cảm thấy trong lòng thoải mái hơn rất nhiều, chén canh trước mặt cũng không đến nỗi khó ăn như vậy, liền cho vào miệng, chậm rãi uống.

Yến Mộ Thanh rất kiên trì, ung dung chờ cô ăn xong bữa trưa mới lấy lại điện thoại: "Buổi chiều ở khách sạn nghỉ ngơi một chút, buổi tối bạn anh ở đây có tổ chức tiệc rượu, cậu ấy mời chúng ta đến."

Bạn của Cao Lương mở tiệc rượu?

Cô không bày tỏ rõ ý kiến của mình, ngược lại, ý kiến của cô anh không hề nghe theo, cô đối với những loại tiệc rượu như thế này đều không ôm hi vọng gì, bạn của anh, không phải anh lại có hứng thú với người già đó chứ?

Hết chương 13

Bạn đang đọc truyện *Gió Bất Đầu Từ Phía Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Chương 14: Chạy Trốn

Giờ nghỉ trưa....

Yến Mộ Thanh đã ngủ thiếp đi, Hứa Tự Nam nhàn nhã ngồi trên ban công, nhìn chăm chú tòa nhà ở dưới chân. Nơi đây cất giữ nền văn hóa phục hưng thành thị rất sâu đậm, trời xanh, mây trắng, màu sắc tươi sáng của vách tường, màu đỏ sẫm của nóc nhà, còn có mùi ẩm ướt còn đọng lại trong không khí nữa. Dường như, tất cả cảnh vật đang bao trùm lên cô, nhuộm màu hồng nhạt của son móng tay nơi ngón chân cô, nhịp tim bỗng chốc cũng vì thế mà tăng lên. Giờ phút này, có một luồng kích động chợt xuất hiện trong lòng cô, hận không thể cứ như vậy từ trên lầu mà nhảy xuống, ôm ấp lấy thành phố này.

Một ý nghĩ khác cũng đồng thời xuất hiện, cô không thể nào ngồi yên được nữa, cô là một người độc lập, muốn tự do hành động cũng không phải là quá đáng.

Cô lập tức đi vào phòng, rón rén đi tìm quần áo.

Mặc quần áo như thế nào, lúc đi vào cô đã nghĩ ra rồi. Thật vất vả mới có dự định chạy trốn, phải chơi cho "đủ vốn" mới được. Ai biết được lần sau còn có cơ hội nữa hay không chứ? Vì nguyên nhân đó nên buổi tối nhất định phải đi xem ca kịch, thế thì chỉ cần mặc một bộ váy liền là được rồi.

Mới vừa mở cửa tủ quần áo ra, thì trên giường có động tĩnh, cô sợ hãi quay đầu lại nhìn, thật tốt, Yến Mộ Thanh chỉ trở mình thôi, không hề tỉnh dậy.

Cô không dám thay đồ ở phòng ngủ, cũng không dám lẻ mề, tùy tiện cầm một chiếc váy liền màu đỏ, nhón chân đi ra khỏi phòng ngủ.

Cô nhanh chóng thay quần áo, suy nghĩ một chút, cô để lại mẫu giấy trên bàn rồi cầm một đôi giày cao gót cùng một đôi giày da, mang túi theo, sau khi ra khỏi cửa, cô mới giám đi giày vào, sau đó chạy vội vào thanh máy.

Mãi đến tận khi cô đắm chìm trong bầu không khí ẩm ướt dưới ánh mặt trời của khí hậu cận nhiệt đới Địa Trung Hải, cô còn không dám tin mình đã thật sự chạy trốn đến nơi này. Nghĩ đến đây, cô không khỏi lắc đầu, cô đến đây là để hưởng tuần trăng mật chứ không phải là bị bắt cóc đến nơi này...

Chuyện quan trọng nhất là phải tìm một cửa hàng bán đồ ngọt, sau đó tìm một nơi có phong cảnh thật đẹp ăn một bữa, sau đó muốn đi đâu thì đi.

Đây mới là cảm giác mà cô muốn, hoặc là gặp những người muôn hình vạn trạng ở nơi này, hoặc là đến một nơi nhỏ bé nào đó để xem những đứa trẻ ở nơi đây, hoặc là quẹo vào một cô phố thật yên tĩnh để nhìn những vách tường đã có bề dày lịch sử, phảng phất có thể ngửi được mùi vị của thế kỉ 16, hoặc là đi vào một quán cafe đáng yêu nào đó, niềm nở trò chuyện với anh chàng phụ vụ đẹp trai người Italy, nghe một chút về câu chuyện của quán, ngắm nhìn hoa Diên Vĩ qua khung cửa sổ thủy tinh trong suốt.

So với khoảng thời gian đi cùng với chú Yến, thì quả thực nó đã vượt xa rồi.

Cả một buổi chiều đều ở trong phòng triển lãm nghệ thuật, nhưng cho đến tận khi nó đóng cửa thì cô mới đi được chưa đến một phần ba.

Bụng đói đến mức nó đã kêu ừng ực, theo lý là nên đi ăn cho thật no nhưng cô lại sợ không kịp.

Cô mua thêm một phần kem thật lớn để ăn cho đỡ đói rồi vội chạy đến sân khấu kịch.

*****

"Xin chào!"

Cô vừa mới ngồi xuống đã nghe thấy có người dùng tiếng Trung chào mình.

Cô kinh ngạc, vừa nhìn sang thì thấy một nam thanh niên người Trung Quốc đang ngồi bên cạnh, xem ra anh ta mới tầm 24, 25 thôi. Cô không thể so sánh tổng thể nhưng ngũ quan rất ưa nhìn, có cảm giác mang theo sự sắc sảo của người phương Tây, chắc là do ánh đèn rồi, con ngươi đen láy, chỉ là nó mang theo một chút u buồn lúc ẩn lúc hiện mà thôi.

Hết chương 14

Bạn đang đọc truyện *Gió Bắt Đầu Từ Phía Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chương 15: Phỉ Thúy

Cô rất ít khi để ý đến nam sinh, cũng như chưa bao giờ để ý đến nữ sinh vậy, đối với việc cảm nắng* một anh chàng đẹp trai nào đó, có thể nói, cho tới thời điểm hiện tại, ánh mắt cô sáng lên vì một người đàn ông chưa quá một giây, chỉ trừ chú Yến nhà cô mà thôi. Nhưng con người này, đặc biệt là đôi mắt của anh, giống như có một lực hấp dẫn cứ vậy mà hút lấy ánh mắt của cô.

*trong bản gốc: 花痴: hoa si, thông thường chỉ những người đang yêu, cảm tình như mê như say, cũng tự quên mất chính mình, thường thì hoa si là dùng để chỉ những cô gái nhìn thấy một chàng trai nào đó liền yêu mến, nhìn thấy một anh chàng đẹp trai liền chảy nước miếng, hoặc là không kìm được lòng mà hú hét.

"Xin chào, cậu là người Trung Quốc sao?" Có điều, suy cho cùng thì cô là Hứa Tự Nam, những điều được giáo dục từ nhỏ sẽ lần lượt hiện lên để nhắc nhở cô, việc nhìn chằm chằm người khác, đặc biệt là nhìn chằm chằm một nam sinh, là một hành vi rất không phù hợp. Mà sở dĩ, bản thân có sự thất thường như vậy, rất có thể là bởi vì tha hương đến nơi đất khách quê người như thế này, việc nhìn thấy đồng bào là chuyện rất khác thường, cô nghĩ là như vậy.

Nghe những lời này của cô, có lẽ đó là ảo giác của cô, cô cảm thấy sắc mặt của người con trai kia đang dần thay đổi, giống như đang trút bỏ nụ cười ôn hòa để thay thế bằng việc cười bỏ lăm ra đó vậy: "Đúng vậy, tôi là.... Xin hỏi, đây là chỗ ngồi của tôi sao?"

Người bên cạnh đưa cho cô một tờ giấy.

Cô nhìn qua tờ giấy, cười: "Đúng, chính là chỗ này."

"Cảm ơn!" Anh cầm lại tờ giấy, ngượng ngùng nhìn cô cười: "Tiếng Ý của tôi không được tốt cho lắm."

"Không sao đâu, âm nhạc không có ranh giới giữa các quốc gia." Cô thấp giọng nói.

Rất nhanh, hai người không còn nói chuyện nữa, bởi vì buổi biểu diễn sắp bắt đầu.

Như cô nói, âm nhạc không có ranh giới giữa các quốc gia. Những tác phẩm kinh điển kia, mặc dù đã được phát sóng trên TV, radio, Internet rất nhiều rồi, nhưng đêm nay, vẫn bị làm cho cảm động mà lệ rơi đầy mặt.

Cô rất lúng túng, quay mặt đi để lau nước mắt và xin lỗi: "Thật ngại quá, để cậu chê cười rồi."

"Không sao đâu, tôi cũng như vậy mà!" Âm thanh hòa nhã, nhẹ nhàng của người kia vang lên.

Lúc này cô mới để ý, khóe mắt của anh ta cũng có nước mắt.

Cô không thể ngờ rằng với tình huống như thế này mà một người con trai có thể rơi nước mắt được thì rất mất mặt, ngược lại, một người rơi lệ vì nghệ thuật, thì dưới cái nhìn của cô, người ấy đáng được tôn trọng, càng bất ngờ hơn là anh ta có thể thân nhiên mà thừa nhận rằng, tôn nghiêm của một nam tử hán đang cố tình bị che lấp.

"Đang nhớ tới một ít chuyện cũ, vì vậy mà không thể kìm lòng được." Anh nói.

Cô không hề đưa ra bình luận gì, chỉ nở một nụ cười ôn hòa với anh, đứng dậy khỏi chỗ ngồi đồng thời đi theo khán giả xuống sân khấu, anh cũng theo

sát sau lưng cô.

Đi ra phía sau nhà hát, khuôn mặt có chút căng thẳng, lại còn một ít nước mắt đọng lại, cô đưa tay xoa xoa mặt, mà việc cô chú ý tới là anh đi bên cạnh mà cứ nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn của cô.

Cô khẽ mỉm cười, bỏ tay xuống. Đây là nhẫn cưới của cô, cô không giống như mọi người đeo nhẫn kim cương, mà chiếc nhẫn cô đeo là phi thủy.

Cô không hiểu gì về phi thủy cả, chỉ cảm thấy vật này giống như nhà cô đối với chú Yến vậy, là di sản văn hóa mới được khai quật....

Thời điểm Yến Mộ Thanh đeo chiếc nhẫn này vào tay cô, ngoại trừ cảm giác cái màu xanh biếc này làm nổi bật lên làn da của cô, ngược lại còn không quá quê mùa, hơn nữa, chiếc nhẫn này quá lớn, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi ra. Là mẹ luôn trách cô hiểu biết quá ít, vàng có giá mà phi thủy lại vô giá, chiếc nhẫn nhỏ nhỏ này của cô, giá trị của nó không thể so sánh bằng những con số được....

Vì nguyên nhân này mà người này cũng biết phân biệt hàng tốt, hàng xấu sao?

Người kia cười cợt, giống như vừa rồi cái gì cũng thấy vậy: "Cô ở đâu, tôi đưa cô về."

Anh vừa mới dứt lời, trước mặt bọn họ là hai người đàn ông trẻ tuổi, cung kính cúi đầu: "Thiếu phu nhân, thiếu gia bảo chúng tôi đến đón cô."

Hết chương 15

Bạn đang đọc truyện *Gió Bắt Đầu Từ Phía Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chương 16: Nói Tiếng Trung

Á.... Da đầu cô xiết chặt lại, vì nguyên nhân đó mà cô tự cho mình trốn đi có thể thoát khỏi lòng bàn tay của chú Yến sao?

Có điều, như vậy cũng tốt, cô không muốn để người đàn ông đó đưa đi. Tình cờ gặp gỡ rồi tình cờ đi về nhà, đối với cô mà nói là quá tùy tiện rồi. Như vậy, ngay cả từ chối cũng không cần nói ra nữa, chỉ mỉm cười với anh, nói lời tạm biệt rồi lên xe.

Hiện tại cô đã đói bụng đến nỗi phía trước dán vào phía sau rồi, thiết nghĩ khi trở lại không biết đói mặt như thế nào và cũng không biết phải giải thích như thế nào nữa. Mặc kệ là như thế nào, trước tiên phải ăn no bụng đã rồi mới có sức chiến đấu được.

Thế nhưng, không chừng lại có thời gian cho cô chậm rãi thưởng thức mỹ thực cũng nên. Vì thế nên cô mới nhờ hai người đàn ông trẻ tuổi kia xuống xe mua đồ ăn nhanh cho cô, đương nhiên vẫn không quên dặn anh mua cho mình một phần kem lớn. Qua đêm nay, cũng đừng nghĩ đến việc có thể ăn chúng!

Ở trên xe, cô ăn như hổ vồ vậy. Ăn chưa được bao lâu thì cảm giác được dạ dày có chút đau.

Giống như là đã không có thời gian rồi lại còn thích khác người vậy.

Chắc là hồi nãy ăn quá nhanh rồi, nghỉ một lúc sẽ ổn thôi, cô tự an ủi mình.

Đi tới cửa phòng khách sạn cô liền dừng bước, xem ra cái bụng vẫn chưa khá lên, cô đau khổ nháy mắt hai người kia. Ý bảo mọi người hãy vào trước đi. Cô mở cửa lên vào, không biết bây giờ tâm trạng của chú Yến là như thế nào nhỉ? Nếu như đang nổi nóng thì vì cô phải cẩn thận ứng phó mới được, vì nguyên nhân đó nên cô mới bảo hai người kia vào phòng thăm giò trước.

Nhưng đâu ai biết rằng, cửa vừa mở ra, Từ Di mang một khuôn mặt cứng nhắc đi ra ngoài: "Đại thiếu phu nhân, đại thiếu gia gọi cô vào trong!"

"...." Chú Yến có thể nhìn xuyên thấu sao? Làm sao có thể thấy được cô mở cửa? Còn có, sắc mặt của Từ Di đã đủ khó coi rồi, không biết anh ở bên trong sẽ như thế nào đây...

Nếu như nói cô không thấp thỏm thì đó là nói dối, giống như một đứa trẻ làm sai chuyện gì đó bị ba bắt phạt, thời khắc này là lo sợ bất an, không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Trong phòng, anh ngồi trên sofa, sắc mặt không hề thay đổi, mặc dù là ngồi nhưng vẫn toát lên vẻ người ngồi từ trên cao nhìn xuống, lạnh lẽo mà tuyệt tình.

Trong lòng cô thầm kêu khổ, cô chậm chạp bước đến trước mặt anh.

Anh cúi người, đẩy tờ giấy trên khay trà: "Nhìn đi."

Đây là tờ giấy mà cô đã viết..

Cô cầm lên, cố gắng đọc nhỏ nhất có thể: "Đơn xin nghỉ phép. Yển tiên sinh đáng kính, vì không muốn quấy rầy anh nghỉ ngơi, buổi chiều xin nghỉ nửa ngày, em sẽ cẩn thận, đừng lo lắng. Tiểu..... Tiểu Nam!"

"Thứ nhất, nếu là đơn xin nghỉ phép thì cần ông chủ phê chuẩn, anh chưa hề phê chuẩn, vậy em xem chuyện này là như thế nào?" Anh nghiêm túc ngồi hỏi cô, trong đôi mắt anh không hề có chút gọn sòng nào.

"....." Nếu không thì sao? Nếu như là ông chủ thật sự.. cô chép miệng: "Xem như là.... bỏ việc!"

Dường như, đối với câu trả lời này của cô, anh rất hài lòng thì phải, anh lại tiếp tục hỏi: "Xin nghỉ nửa ngày, em xem, bây giờ là lúc nào rồi?"

"....Mười giờ...." Chiếc đồng hồ theo phong cách Châu Âu được treo trên tường vừa mới chỉ điểm

"Thứ ba, không phải buổi trưa anh đã nói với em là tối nay có tiệc rượu rồi hay sao? Không giữ lời, không đến cuộc hẹn, hay là như thế nào?"

"...." Nhưng người được mời cũng không phải là em mà.

"Thứ tư..."

Còn thứ tư nữa sao? Cô thực sự không thể chịu đựng được nữa rồi, cái bụng đang rất đau! Cô muốn nằm xuống nghỉ ngơi, muốn xoa xoa cái bụng của mình: "Ziostano!" Cô cứ vậy, lặp đi lặp lại câu này.

Sắc mặt anh chìm xuống: "Nói tiếng Trung!"

Hết chương 16

Bạn đang đọc truyện *Gió Bất Đầu Từ Phía Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Chương 17: Đau Bụng

"...." Cô nhin đau, cắn môi, trong lòng thầm gọi cái này là hạt giống phản bội đang nảy mầm, trong nháy mắt cứ vậy mà lớn lên, nghĩ lại thì chuyện này đối với cô là như thế nào đây? Đời này vẫn chưa từng gặp người nào bá đạo đến như vậy, cũng chưa từng được sống tự do. Rốt cuộc cô là vợ anh hay là con của anh? Không, là công nhân mới đúng. Cứ xem là công nhân đi, thì công nhân cũng phải có thời gian nghỉ ngơi mới đúng chứ?

Nghĩ đến đây, trong lòng nhất thời có chút mâu thuẫn, quay đầu lại hét lên với phiên dịch: "Cho cho anh ấy biết, Tôi không nói tiếng Trung! Không nói! Nhất định là không nói!"

Phiên dịch không hề có chút chuẩn bị nào, mồ hôi lạnh lập tức tuôn ra, tại sao phu nhân và tiên sinh cãi nhau lại đổ lên đầu con cá nhỏ là anh đây chứ? Cũng may là anh nhanh trí, lập tức dùng giọng điệu cung kính phiên dịch cho Yển Mộ Thanh: "Yển tiên sinh, phu nhân nói rằng, những lời cô ấy vừa nói là muốn cùng ngài trao đổi, như vậy rất lãng mạn...."

Là.... Lãng mạn....

Nhưng vừa nhìn đến bộ dạng tức giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi thì lãng mạn ở đâu ra đây? Anh thực sự là ngốc quá mà!

Hứa Tự Nam nghe thấy anh phiên dịch như vậy, tức đến nổi muốn nổ cả phổi ra: "Anh phiên dịch cái gì vậy? Tôi muốn nói cho anh ấy biết rằng anh ấy chính là di sản văn hóa mới khai quật được, tôi không phải... Tôi muốn tự lo cho cuộc sống của mình. Tôi muốn tự do! Tôi phải phản kháng!"

"...." Hứa Tự Nam nổi giận: "Anh còn muốn làm việc nữa hay không? Cứ vậy đi lừa gạt tôi và Yển tiên sinh sao? Còn nữa, tôi muốn nói cho anh ấy biết là tôi muốn đi xem ca kịch! Tôi muốn đi du ngoạn! Tôi muốn ăn thực phẩm được xem là đồ bỏ đi ấy! Còn có, tôi lại càng muốn chơi điện thoại. Nếu như anh không phiên dịch cho tôi, vậy thì anh hãy từ chức đi!"

Phiên dịch rất muốn khóc, con cá nhỏ là anh đây sắp bị nướng chín rồi.

"...." Phiên dịch yên lặng: "Không phải... không phải đâu ạ! Phu nhân, thật oan uổng quá đi ạ!"

Chen vào trong đồng hồ hỗn loạn ấy là âm thanh rất bình tĩnh của Yển Mộ Thanh: "Những câu vừa rồi là không đúng sao?"

"Cái này...." Phiên dịch thầm kêu ông trời, người này muốn hại chết anh sao? Nên dịch như thế nào để không bị xử tử đây?

"Được rồi, cậu không cần dịch nữa đâu!" Yển Mộ Thanh lại nói.

Rốt cuộc thì phiên dịch cũng có thể thờ phào rồi, sau đó liền lấy tay áo lau mồ hôi trên trán, lơ đãng nhìn thấy điện thoại của Yến Mộ Thanh đang đặt ở trên khay trà, nhất thời ngạc nhiên, sau đó nhìn Hứa Tự Nam bằng ánh mắt đồng tình.

Hứa Tự Nam cảm thấy ánh mắt của anh có chút khác thường, đồng thời nhìn về phía khay trà, nhất thời ngạc nhiên đến ngây người, trên điện thoại của Yến Mộ Thanh có phần mềm phiên dịch, nó đã đem lời nói của cô dịch ra....

Yến Mộ Thanh vẫy tay, ý bảo mọi người đi ra ngoài hết đi.

Phiên dịch như nhặt được đại xá, lập tức bỏ chạy lấy người.

Yến Mộ Thanh đốt một điếu xì gà, ung dung thong thả hít hai cái, mới chậm rãi nói với cô: "Anh không phải là Gay!"

"A..." Anh còn chưa nói hết câu thì cô đã gào lên, cái gì? Anh đang nói tiếng Ý sao? Mới đến đây hai ngày thôi mà anh đã có thể nói rồi ư?

Dường như anh không hề bị ảnh hưởng bởi tiếng gào thét của cô, tiếp tục chậm rãi nói lên ý tứ của mình: "Cho tới việc anh là di sản văn hóa mới được khai quật hay là chuyện có thể cứng lên hay không..."

"A..." Đây là lần thứ hai cô gào lên? Cái gì? Đây không phải là những lời buổi trưa cô nói chuyện với Noãn Noãn hay sao? Anh đã dịch lại toàn bộ!

Anh rốt cuộc cũng không hề cho qua tiếng gào thét của cô, ánh mắt anh không hề có chút gợn sóng nào nhìn cô: "Làm sao?"

Bộ dạng ôm bụng đau khổ của cô: "Em... Em đau bụng... Á.... Đau quá...."

Thực sự là rất đau!

Hết chương 17

Bạn đang đọc truyện *Gió Bắt Đầu Từ Phía Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Chương 18: Mùi Vị

Anh nhìn cô bằng một đôi mắt sâu không thấy đáy, một lúc lâu cũng không hề có động tĩnh gì, đây là hoài nghi việc cô bị bệnh là thật hay giả sao?

Cô đau đến nỗi phải ngồi xổm xuống, cuộn tròn trên sàn nhà, không ngừng rên rỉ. Được rồi, thực sự là cô có chút khuếch đại, nhưng là đau thật mà...

Rốt cuộc thì anh cũng bỏ điếu xì gà xuống, đứng dậy đi đến trước mặt cô.

Cô có chút sợ hãi, không biết là anh định làm gì nữa, sẽ trừng trị cô sao? Nếu như anh muốn trừng trị cô thật thì cô biết phải làm sao bây giờ? Nếu như anh là một người đã lớn tuổi, vậy thấy cô cầu cứu thì nhất định sẽ không đành lòng mà bỏ đi chứ? Chỉ ít thì mỗi lần ba tức giận, cô làm nũng như vậy đều có tác dụng cả mà...

Cô đúng là đang làm nũng thật, nếu như không ngoài dự định của cô thì anh sẽ cúi người xuống và ôm lấy cô.

Thời điểm anh cúi người xuống, vị nhàn nhàn của xì gà kết hợp với một loại mùi hương mà cô không biết tên làm cô nhất thời quên đi cái đau, chỉ cảm thấy tim đập nhanh hơn, mặt nóng ran, thân thể bỗng nhiên được nhắc bổng lên, làm cho cô không tự chủ được mà nắm lấy áo anh.

"Không đau?" Anh không có cách nào để gửi ý tứ của mình vào trong lời nói cả.

"Không phải..." Cô khịt khịt mũi, cảm giác trên áo của anh tỏa ra một mùi hương rất dễ chịu: "Là vừa ngửi thấy một mùi hương rất dễ chịu nên không còn đau nữa..."

"Thật sao?" Canh tay của anh dần buông lỏng: "Này..."

"A..." Cô có cảm giác rằng mình sắp rơi xuống đất, liền giơ hai tay lên ôm chặt lấy cổ anh.

Mà cô lại sợ những chuyện không đâu vừa rồi, giờ lại còn nằm trong lòng ngực của anh nữa chứ....

"Còn đau, vừa mới đỡ một chút bây giờ lại đau rồi!" Cô nghiêm túc nhìn anh. Cô chỉ sợ là cùng anh trò chuyện như vậy sẽ quên mất chuyện mình đang đau bụng.

Anh cũng không nói gì nữa liền ôm cô lại giường, sau đó gọi điện thoại mời bác sĩ đến.

Sau khi bác sĩ đến, đương nhiên là hỏi về tiền sử bệnh tật của cô, cùng với đã ăn những gì, cô ấp úng, vừa nói vừa xem sắc mặt của Yến Mộ Thanh ở bên cạnh: "Buổi trưa tôi ăn kem... buổi chiều cũng ăn kem... buổi tối ăn Hamburger và kem..."

Mỗi lần cô nói một tiếng kem, sắc mặt Yến Mộ Thanh lại chìm xuống một phần, sau ba lần thì Hứa Tự Nam không còn dám nhìn mặt Yến Mộ Thanh nữa rồi.

"Tiên sinh, phu nhân vốn là có bệnh đau dạ dày mãn tính, một ngày như thế mà ăn đến ba lần kem, dạ dày nhất định là không chịu nổi rồi, tôi sẽ kê cho phu nhân một đơn thuốc, sau đó phải chú ý đến đồ ăn, không được ăn quá cay, hay quá lạnh..."

Phiên dịch còn chưa dịch xong những lời bác sĩ vừa nói, Hứa Tự Nam liền biết rằng những ngày tháng an nhàn của bản thân đã thực sự kết thúc, những lời này của bác sĩ đã đủ để mạng đầu lưỡi của cô ra xử từ hình rồi.

Thầy thuốc đi rồi, Từ Di cho cô uống thuốc, giúp cô tắm rửa, thay quần áo, đầu tóc thì bù xù, cứ vậy mà chui vào chăn nằm. Thuốc đã bắt đầu có tác dụng, dần dần không còn đau như lúc đầu nữa.

Buổi chiều đi chơi hơi nhiều, dù đi giày cao gót thấp nhưng chân vẫn có chút mỏi, bây giờ được nằm trong chăn ấm, đệm êm thật là thoải mái, cô ngáp ngáp dài không ngừng, cảm giác buồn ngủ truyền đến.

Một bàn tay ấm áp mà khô ráo sờ vào trán cô. sau đó khẽ vuốt ve khuôn mặt cô, ngón tay đưa qua đưa lại như con thoi. A.... thật là thoải mái quá đi! Cô cảm giác lúc này mình giống như một con mèo lười biếng, được chủ nhân cưng chiều, cô một chút cũng không muốn mở mắt ra...

Hết chương 18

Bạn đang đọc truyện *Gió Bắt Đầu Từ Phía Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Chương 19: Mùi Vị (2)

Bỗng nhiên có thứ mềm mại và ướt át ngấm lấy môi cô, mùi vị quen thuộc của xi gà ấy áp đến, cô có chút mê muội.

Mở mắt ra thì nhìn thấy đuôi tóc cùng đôi lông mày rậm, vàng trán rộng, cô muốn nhìn lại cẩn thận hơn nhưng không được, trống rỗng, mềm mại, mê muội, tất cả đã kéo cô vào vòng xoáy màu đen ấy. Cô không kim được lòng mà nhắm mắt lại....

Một lúc lâu sau, cô mới được giải thoát khỏi vòng xoáy ấy, nhưng cô vẫn cứ hỗn loạn như vậy, dường như, trần nhà đều xoay tròn...

Hai tay anh chống trên bả vai cô, con ngươi anh sâu không thấy đáy, nhưng ánh mắt cô ở phía trên lại nhàn nhạt mà lấp lánh.

"Bây giờ giống mùi vị của ai?" Anh hỏi.

Tiếng nói của anh, so với bình thường là sự bình tĩnh, thanh trầm, có chút không giống, lần này giọng nói có chút khàn khàn, nó giống như một chiếc lông chim nhỏ chọc vào trái tim cô, ngứa ngứa mà tê dại.

"Ừ..." Một chữ "ừ" là có ý gì vậy, nhưng nó lại rất yêu kiều và mềm mại, giống như một viên kẹo lớn vừa mới được hòa tan ra vậy. Giống mùi vị của ai? Anh hỏi vấn đề này thật là ngốc quá đi, còn ai vào đây nữa.

Cô không hề suy nghĩ kĩ thì làm sao mà trả lời đây, mùi vị ướt áp, mềm mại của xi gà lại áp đến, một lần nữa kéo cô vào dòng nước xoáy, đầu vầng mắt hoa, không biết nên thờ như thế nào...

Cô có chút hoảng hốt, thời điểm cảm giác sắp không thờ được nữa thì anh mới dừng lại, cắn chóp mũi của cô: "Giống mùi vị của ai?"

"Ừ..." Cô nhắm mắt lại, cảm thấy nhiệt độ trên mặt mình không ngừng tăng lên, âm thanh cũng dừng lại ở cổ họng: "Chóng mặt quá!"

"Chóng mặt?" Anh đề thấp giọng nói của mình xuống.

"Ừ..." Cô mê mẩn trừng mắt lên, gờ tay lên đẩy anh ra, hơi thở của anh làm người ta không thể thờ nổi: "Anh cách xa em một chút, mùi vị của anh làm em chóng mặt..."

"...." Anh đã từng nghe qua chóng mặt vì say sóng, say máy bay chứ chưa từng nghe qua chóng mặt vì mùi vị.

Chuông cửa lúc này lại vang lên, anh đứng dậy đi ra mở cửa, đứng ngoài cửa chính là vị trợ lý Thường Điền.

Thường Điền đưa điện thoại của mình cho anh xem, trên đó là bức ảnh của một người đàn ông: "Người cùng xem ca kịch với phu nhân chính là cậu ta!"

Yến Mộ Thanh khẽ cau mày, gần như là không thể nhìn thấy được, anh khôi phục lại sự bình tĩnh của mình, nhàn nhạt nói ra ba chữ: "Biết rồi!"

Anh đóng cửa lại, xoay người đi vào phòng ngủ, cô quán thân thể trắng trẻo của mình ở trong chăn, chỉ để lộ ra cái đầu nho nhỏ, tóc dài từ phía, bây giờ đã tỉnh, híp mắt lại, mơ màng giống như khói bay.

Cô bừng tỉnh, nhớ đến chuyện tối nay anh tham gia tiệc rượu, chẳng trách lại biến thành như vậy.

Đang thất thần nhìn ra bên ngoài thì anh đột nhiên lên tiếng: "Nghe nói thiên kim của nhà họ Hứa, bên ngoài xuất sắc, bên trong thông minh, cao quý, tao nhã, đức nghề đủ cả..."

Cô giật mình tỉnh giấc, thật sự muốn đào một cái lỗ mà chui xuống, cao quý, tao nhã, đức nghề đủ cả... Đây là bộ dạng của mẹ lúc chế nhạo cô mà, nếu như mẹ biết những chuyện mà cô đã làm hôm nay thì không cần cô động thủ, nhất định mẹ sẽ thay cô đào lỗ rồi đẩy cô xuống...

Chóng mặt rồi cuộc cũng chỉ là cảm giác ở trong quá khứ mà thôi; "Phải.... Dáng vẻ của em chính là như vậy.... Nhưng... Nhưng..."

Nhưng cái gì mà nhưng? Nhìn bộ dạng ai oán vì ông chú kì quái này thì nhất định là muốn đem xương cốt của cô lôi ra ngoài rồi...

Rõ ràng, ông chú này cũng rất muốn nghe cô giải thích, mở khuy áo ra, cứ vậy mà tiến vào nhà tắm...

Cô muốn độn thổ cho xong, kéo chăn qua đầu, chắc hẳn hôm nay chú Yến thất vọng về mình lắm? Anh vốn là muốn là muốn cưới cái cao quý, tao nhã của Hứa Tự Nam...

Hết chương 19

Bạn đang đọc truyện *Gió Bắt Đầu Từ Phía Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chương 20: Tiệc Rượu

Hứa Tự Nam cho rằng Yến Mộ Thanh đã tham gia tiệc rượu của bạn mình, nhưng buổi chiều ngày hôm sau cô mới biết, bởi vì cô mất tích nên Yến Mộ Thanh cũng không đi, đến nỗi người bạn ấy phải đem tiệc rượu hủy bỏ, đổi lại thành đêm nay.

Hứa Tự Nam vẫn còn có chút áy náy, dù sao một lần chuẩn bị tiệc rượu thì chủ nhân của nó phải hao phí rất nhiều tâm tư và tâm huyết vào nó, bởi vì cô một lần tùy hứng mà dẫn đến tiệc rượu phải đổi ngày, tóm lại tất cả đều là lỗi của cô, vì nguyên nhân đó mà lúc này cô mới ngoan ngoãn mặc bộ lễ phục do Từ Di chuẩn bị. Bộ lễ phục đem phong cách châu Âu thời Trung cổ khoác lên người cô.

Cô từng cho rằng người bạn này của Yến Mộ Thanh nhất định cũng là người vô vị, nhưng cô đã sai rồi, cô chỉ biết là nếu như đêm nay cô không đến buổi tiệc rượu này thì nhất định sẽ hối hận cả đời.

Tuy rằng, chủ nhân là Mai tiên sinh, so với tuổi của chú Yến thì lớn hơn rất nhiều, nhưng lại thú vị hơn nhiều so với chú Yến, bất kể là âm nhạc hay hội họa, trình độ đều đạt tới độ uyên thâm, thật giống như những điều này chính là bẩm sinh của ông vậy, ung dung nói chuyện đến thích thú.

Trong nhà của Mai tiên sinh lại càng giống như một cái viện bảo tàng, mỗi một món đồ được trang trí ở đây, bao gồm cả bộ đồ ăn, đều có dấu ấn lịch sử của tác phẩm nghệ thuật, đều có nguồn gốc từ xa xưa. Hứa Tự Nam chìm đắm trong bầu không khí như vậy, hoàn toàn lạc lối trong đó mà không có cách nào có thể tự thoát ra được. Điều này có thể cho thấy, không phải là cô không thích những cổ vật, cũng phải có mùi vị của cô xưa mới được đấy...

Mà trên tiệc rượu này, mùi vị đương nhiên thuộc về mỹ thực rồi!

Mỹ thực truyền thống phong phú đến nỗi làm cho cô cảm giác rằng những ngày tháng bị ông chú kia ngược đãi cuối cùng cũng đã thoát ra để hưởng thụ rồi, nếu như không phải giữ dáng vẻ của Yến phu nhân thì cô cũng không chắc rằng mình sẽ nuốt cả dao nĩa đâu. Còn có cô rất thích kem nữa. Đáng tiếc chỉ cần cô đưa mắt liếc nhìn hàng kem kia thì có thể cảm nhận được ánh mắt uy nghiêm của chú Yến...

Cô chỉ có thể kim nén nỗi oan ức nhỏ nhoi này ở trong lòng mà thôi, nhịn đau mà lựa chọn từ bỏ...

"Yến phu nhân, ăn nhiều thế!" Vang bên tai là tiếng nói của Trung Văn Cảnh Thị.

Yến Mộ Thanh với tác phong tao nhã, lịch sự nhẹ nhàng nở một nụ cười, âm thanh trầm thấp mà ôn hòa: "Yến phu nhân khi được ngài mời ăn đồ ăn, bỗng chốc lo lắng đến mặt mũi của ngài tiên sinh đây, anh ấy nhất định sẽ cảm kích ngài."

"..." Cô hiện tại rất mất mặt sao? Cô đang rất nỗ lực để kiềm chế rồi.

Có điều, cô thật sự không thể ăn được nữa, đột một lát nữa là vũ hội hóa trang bắt đầu rồi, nếu mà ăn nữa thì cô thật sự lo lắng là lúc vừa mới nhảy thì

đồ ăn sẽ chui từ cổ họng mà ra ngoài mắt.

Một buổi tối, đây là lần đầu tiên bọn họ nói bằng tiếng Trung, cho tới thời điểm hiện tại. tiếng Anh và tiếng Ý đều được sử dụng rất hỗn loạn, cô nghiêm túc nhớ đến các vấn đề liên quan đến ngôn ngữ. Bản thân cô từ trước đến giờ đều sử dụng tiếng Ý, nhưng anh và Mai tiên sinh, tất cả đều dùng tiếng Anh để trò chuyện, những vị khách khác tình cờ đến chào hỏi, gặp phải tình huống sử dụng tiếng Ý, phiên dịch lại đến dịch cho anh, vì vậy, cuối cùng thì anh có hiểu tiếng Ý hay không đây?

Mang theo sự tò nài, cô đứng là chuyển sự quan tâm của mình từ đồ ăn lên người anh.

"Yến phu nhân, có chuyện gì sao?" Anh nhìn cô với dáng vẻ nghi hoặc.

"Yến đại ca, em chỉ là có chút tò mò..." Cô đoán đo không biết là có nên hỏi hay không, cuối cùng lòng hiếu kì đã chiếm ưu thế: "Rốt cuộc thì anh có thể hiểu tiếng Ý không ạ?"

Anh nhìn cô một cái, cũng không biết nói gì, cũng không hề nói không, chỉ nói một câu: "Anh quyết không cho phép bản thân không thể nói chuyện!"

"..." Đúng là một câu nói thâm sâu.... Vì thế mà anh rốt cuộc là như thế nào đây? Còn không phải mà! Cô càng ngày càng hồ đồ rồi..

Hết chương 20

Bạn đang đọc truyện *Gió Bắt Đầu Từ Phía Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Tiệc Rượu (2)

Cô cùng với Cao Lương là ai người duy nhất không có đồ hóa trang, cô cầm một chiếc mặt nạ con cáo nhỏ, vốn là định mang nó, thế nhưng Yến Cao Lương nhìn xuống một chút, nhẹ nhàng giơ tay ra cầm lấy, chiếc mặt nạ tiểu Hồ Ly kia liền nằm trong tay anh.

Cô cong môi lên kháng nghị, nhưng có lẽ đối với Cao Lương này mà nói thì việc kháng nghị ấy là hoàn toàn không có hiệu lực.

Mai tiên sinh là chủ nhân, liền đi đến mời Hứa Tự Nam khiêu vũ.

Mai tiên sinh cũng không có hóa trang nhiều, chỉ khoác vào một bộ quần áo Công Tước, nhiều hơn là dính một bộ ria mép màu trắng, xem ra như vậy lại càng tô thêm vẻ cao quý.

Loại lễ tiết này giống như lời mời vậy, cô cứ tưởng rằng Yến Mộ Thanh sẽ không từ chối, nhưng cô đã sai rồi.

Yến Mộ Thanh mỉm cười xin lỗi: "Mai, cô ấy không biết khiêu vũ, mà cô ấy cũng không thích nơi ồn ào, náo nhiệt như vậy!"

Mai tiên sinh liền cảm thấy áy náy, tiệc rượu này căn bản vì jhai người mà mở, phần quan trọng nhất của bữa tiệc này chính là hóa trang, kết quả lại vì cô không thích mà cảm thấy mình tiếp đãi khách không được chu đáo, liền tục xin lỗi.

Nhìn dáng vẻ của Mai tiên sinh, chính Hứa Tự Nam cũng cảm thấy có lỗi, thế mà vị Cao Lương kì lạ kia lại mặt dày đi khuyên Mai tiên sinh: "Không sao đâu Mai, nhận được tình cảm này của anh, tôi và vợ rất vui mừng, cô ấy không thích khiêu vũ nhưng lại thích âm nhạc, thích ăn, cô ấy ăn nhiều như vậy mà còn nói với tôi là chưa no, ở nơi này thưởng thức mỹ thực, ngồi nghe nhạc còn gì là thích hơn nữa."

Hai con mắt của Hứa Tự Nam muốn lòi ra, là ai ăn không no? Ai không thích ăn? Không phải lúc này anh thích "chăm sóc" mặt mũi của mình sao?

Nghe anh nói như vậy, Mai tiên sinh mới cảm thấy dễ chịu hơn, lại kêu người mang mỹ thực đến, ý bảo cô thích thì ăn đi..

Cô đã ăn no đến cổ họng rồi, không thể ăn được nữa, kìm nén ai oán mà nhìn người bên cạnh, dĩ nhiên, người nào đó vẫn giả bộ mình không liên quan, nhàn nhã ngồi xuống, trên cổ tay anh vẫn là chiếc dây màu xanh với hai hạt Phi Thúy chói lóa dưới ánh đèn, tạo nên một ánh hào quang trong suốt.

"Da mặt dày!" Cô không nhịn được liền nói thầm bằng tiếng Trung. Cô cảm giác rằng mình vẫn biết rõ đạo lý, tuy rằng âm nhạc rất ồn ào, nhưng nếu dùng ngôn ngữ khác mà mắng anh, lỡ như bạn bè người nước ngoài nghe được thì không được hay cho lắm, cái gọi là chuyện xấu trong nhà thì không nên dương ra cho thiên hạ xem, đây xem như là lo lắng cho mặt mũi của anh đi.

Nhưng một người da mặt dày như vậy thì tại sao cô phải nói thầm ở trong lòng chứ? Vẫn nên để tự nhiên một chút đi!

Cô... nhất thời không chịu nổi cái loại này, cô tức giận đến nổi phổi, đôi phượng vẫn vững vàng như núi Thái Sơn, xem như không có chuyện gì! Thường thường vào những thời điểm như thế này, cao quý tao nhã, đức nghệ tuyệt vời thì cô sẽ vẫn quên chúng....

Âm thanh liền lớn hơn, nỗ lực áp đảo tiếng nhạc: "Bịa chuyện! Tên lừa đảo!"

Cô cảm thấy anh đầu chỉ là bịa chuyện? Đầu chỉ là tên lừa đảo? Anh chính là tên lừa đảo trong máy bay chiến đấu! Nói dối không hề chớp mắt. Những người bị anh lừa gạt, như là Mai tiên sinh hiền lành kia vậy, vẫn một mực đắm chìm trong sự thương cảm, ảm áp của anh, trong ánh mắt say mê, đây chính là điều mà mọi người hay nói, không những bị anh bán đi mà còn là công cụ kiếm tiền cho anh.

Trong lòng cô đang rất phiền muộn vì điều đó, lại còn bị điều đó bắt tâm quấy rối nữa. Cô một lòng một dạ muốn đánh thủng sự bình tĩnh đó của anh, liền buông ra một lời nói: "Người nói dối."

Thật ra vốn là cô muốn nói, nói dối thì mãi anh sẽ có biến đổi bất thường, thế nhưng cô lại cảm thấy lời này mà nói ra thì quả thực rất là ngại thẹn, giống như trò đùa của mấy đứa trẻ con, nhất ngưng lại, cô muốn đổi lời thoại!

Bạn đang đọc truyện *Gió Bất Đầu Từ Phía Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.